

**Dr. Hikmet
Kıvılcımlı**

**Kadın Sosyal
“Sınıfımız”**

köXüz

Yayımları

Kadın Sosyal “Sınıfımız”

Dr. Hikmet Kıvılcımlı

köXüz

Dijital Yayınlar

İndir - Oku - Okut - Çoğalt - Dağıt

**Bu kitap ilk defa: 1978 Yılında Kıvılcım Dergisi
tarafından yayınlanmıştır.**

Bu kitap KöXüz sitesinin dijital yayınıdır.

**Kar amacı olmadan, okumak ve okutmak için, indirmek, dijital olarak
basamak ve dağıtmak serbesttir.**

Alıntılarda kaynak gösterilmesi dilenir.

köXüz

Yayınları

İÇİNDEKİLER

Kadın Sosyal "Sınıfımız" Türkiye'nin Üç Katlı Sosyal Ehamı.....	9
Sosyal 3 Katın Karakteristiği.....	11
Sosyal Yapımız.....	13
Bizde Kadın Probleminin Yozlaştırıcılığı.....	15
Gericiliğin Kadını Sömürüşü.....	19
"Volkan"lı Derviş.....	21
Açlık Anıları.....	23
İngiliz Entelicensine İt Seçiş.....	25
İtin İngiliz Yapısı Kahramanlığı.....	27
"Hürriyet" Zamparalığı.....	29
Ekmeğe-Avrata Oruç: Sömürge Afyonu.....	31
Sosyal Patlayıcı Madde Kadın.....	33
Kadına Hücüm-İlericiliğe Saldırı.....	37
Kadın Düşmanlığının Ekonomi Temeli.....	41
Kadın "Hiç"in Hep Oluşu.....	45
Kadıncıl Düzen.....	47
Kadının Alt Edilmesi (Alt-insan).....	49
Aşağı Barbar Hayatı: Anahan.....	51
Anahanlık Geleneğinden "Magna Karta"ya.....	53
Seyrek ve Cılız Kentleşme+Edebiyat Cilası.....	59
şamanlık: Anahan Dini.....	63
Bir Anahan: Tomris.....	67

KADIN SOSYAL"SINIFIMIZ" TÜRKİYE'NİN ÜÇ KATLI SOSYAL EHRAMI

Batı'da, yani ileri kapitalist ülkelerde, sosyal sınıf çelişmeleri ve çekişmeleri, aşağı yukarı iki yalın kata bölünmüştür. Onu her çocuk kolayca ezberleyebilir:

- 1 - İşçi Sınıfı,
- 2 - İşveren Sınıfı.

Bizde sosyal eham başlıca üç katlı bir Babil Kulesi'dir. Sosyal katlardan her biri, ötekilerini soysuzlaştırıp berbatlaştırır. O katmerli ve sunturlu üç kattaki sınıfların çelişki ve çatışkuları bütün azgınlıklarıyla ayakta durur. 3 katı şöyle sıralayabiliriz:

1 - **Üst kat:** Büyük Şehirler, ayrı bir dünyadır. Ona Modern Kapitalizm dünyası diyebiliriz.

2 - **Orta kat:** Kasabalar Türkiyesi'dir. Orta dünyamız Antika Tefeci - Bezirgan dünyası olarak adlandırılabilir.

3 - **Alt kat:** Köyler Türkiyesi'dir. Orası artık ne Modern, ne Antika toplum değil, söz yerinde ise Tarihöncesi dünyası sayılabilir.

Tekrar edelim: Bu üç ayrı dünya, üç ayrı Toplum Tarihi konağı, birbirlerinden hem binlerce yıl ayırdılar, hem birbirleriyle aynı yerde bulunurlar.

Bu 3 sosyal katın üstüste yığılı lanetlenmiş yomsuz [uğursuz] ehamı gözönünde tutulmadıkça ve eham içindeki her katın ötekilerle olan ilişkileri ve çelişkileri dupduru kavranılmadıkça Türkiye'nin Sosyal Sınıflar problemi aydınlığa kavuşamaz.

SOSYAL 3 KATIN KARAKTERİSTİĞİ

Her katın ayrı ayrı:

1 - Özel Ekonomi temeli,

2 - Özel Üst ve Alt sınıfları,

3 - Özel birer Sömürge halkı... vardır. Bu özellikleri, biraz soyutlaştırma pahasına da olsa, ayrı ayrı değerlendirmedikçe, çevremizin somut kör dövüşünü içyüzü ile anlayamayız.

EN ALTTA: Köylülük katının ekonomi temeli. Barbarlık çağını bir türlü aşamamış toprak ekonomisidir. Bu ekonomi yapısı içinde, hiç şaşmaksızın gerçekliği kendi adıyla çağırmaktan çekinmeyelim. Köyün ilkel öntarih ekonomisinde egemen üst sınıf: Babahanlığın bütün olumlu yanlarını yitirmiş Köylü erkekleridir. Alt sınıfı: Ne denli yumuşatılırsa yumuşatılırsın, bir sosyal kast kadar donmuş ve sertleşmiş olduğu için "sınıf" adını alabilecek ayrılıkta Köy Kadınları Sınıfı'dır.

Bu bakımdan, köylülüğün, söz yerinde ise Sömürge halkı, bütünüyle Köy Kadını'dır. Türkiye'de azıcık yaşadığını düşünebilen hiç kimse, bu söylediğimiz karakteristik özelliğin anlamına yabancı kalamaz.

ORTADA: Taşramızın Kasabalık katında ekonomi temeli, ta Bâbil çağından kalma Tefeci - Bezirgan ekonomidir.

Bu ekonomi sistemi içinde, egemen sınıf karakterini bütün yamanlığı ile yaşatan üst sınıf: Tefeci Hacıağalar ile Vurguncu Bezirganlar ve onların derebeyleşmiş "Ayan", "Eşraf", "Agavat", "Hanedan" adlı elemanlarıdır.

Kasabalığın en keskin anlamı ile içeride Sömürge Halkı: Genellikle Türkiye'mizin bütün Taşra Halkı, özellikle tüm kadın - erkek Köylülüktür.

EN ÜSTTE: Modern merkezleşmen Şehirlilik katında ekonomi temeli, genellikle "Modern" adı verilebilecek olan Kapitalizmdir. Ancak bu kapitalizm, Meşrutiyet çağında Komprador Kapitalizm, Cumhuriyet çağında Finans - kapitalizm biçimiyle ağır basar.

Bu ekonomi temelinde egemen üst sınıf, Meşrutiyet ve Cumhuriyet çağlarına göre değişir:

Meşrutiyet çağında: Yerli Komprador Burjuvazi ile yabancı Finans - Kapitalistler egemen sınıftır.

Cumhuriyet çağında: Tahakküm, Kompradorların yerine yerli Finans - Kapitalist zümresinin tekeline geçer ve bu tahakküm, yabancı Finans - Kapitalle ortaklaşa ayarlanıp yürütülür.

Mahkûm alt sınıf her çağ için daima Modern İşçi Sınıfı olur.

Büyük şehir Bankalarının, Kumpanyalarının, kodaman sanayici, tüccar ve büyük emlak ve toprak sahiplerinin iç sömürgeleri: Genellikle bütün Türkiye Halkı'dır, özellikle tüm kasabalısı - köylüsü hep birden Taşra'larımızdır.

SOSYAL YAPIMIZ

Yukarıki kısa açıklamamızın ne bir şema, ne bir abartma olmadığını içimizde yaşayanlar iyi bilirler. Ekonomik, Sosyal, Politik alanlarımızı mahşer yerine çeviren karamboller, ancak o gerçekliğimiz açısından açıklanabilir. Bu somut realite ayrı bir önem taşır.

Onun için, Batıda sosyal sınıflar üzerine yapılmış genel tanımlamalar, genel olarak elbet Türkiye için de bütünü ile yürürlüktedir. Ancak o genel gerçeklik ışığı altında Türkiye'nin özelliğini gözden yitirmemek zorundayız. O zaman, sosyal yapı bakımından, bütün Türkiye haritasını, coğrafyası ve insanı ile kaplamış üç sütunlu şöyle bir levha gözlerimiz önüne dikilir:

Coğrafya	Tahakküm Eden	Sömürülen Yığın	
Semti	Egemen Sınıf	Genellikle	Özellikle
Köy	..Erkek köylü	Köy ailesi	Köylü kadın
Kasaba	..Tefeci - Bezirgan	Taşra halkı	Köylülük
Şehir:			
Meşrutiyette	: Komprador		
	Yabancı kapitalist	Türkiye halkı	Taşra halkı
Cumhuriyette	: Finans - kapitalist		

Başka ülkelerde bu çeşit sömürü ilişkilerinin hiyerarşisi ayrı konudur. Türkiye Sosyal yapısı ve Politikası üzerine elle tutulur fikir edinmek ve şaşırmadan yönelmek istenildi mi, yalın kat Proletarya - Burjuvazi ayrımı yanında, yukarıki levhayı hiç gözden kaçırmamak büyük önem taşır.

Türkiye'nin özel sosyal ve politik yapısında Köy - Kasaba - Şehir ayrımı basit bir mekanizma değildir. O üç sosyal ehiram katı tam diyalektik bir tükenmez karşılıklı etki-tepki ilişkisi ve ilişkisi içinde bulunur. Her kat, bir yandan birbiriyle etle tırnak olmuş ayrılmazlık içindedir. Öte yanda, (Fizik dilinde "hermeti-quement clos": zerre sızdırmazca kapalı, deyimine uygunca) birbirine karşı kapalı, yabancı, hatta bir hayli düşman bulunur.

BİZDE KADIN PROBLEMİNİN YOZLAŞTIRICILIĞI

Türkiye'nin öteki Sosyal ilişki ve çelişkilerine girebilmek için ve girmeden önce, başlı başına bir alt mahkûm Sosyal Sınıf durumunda olan en büyük mazlum sınıfımız, en büyük sömürülen sınıfımız: Kadın yığınımız üzerinde çok durulmalıdır.

Sosyal Stratejimizin hem en sonuncu, hem en birinci gelen katı: Kadın - Erkek sınıflaşmasıdır. Bu sınıflaşmanın en açık ve keskin olanı Köy katında görünür. Ama gerçekte Kadının ezilen - soyulan bir mahkûm alt sınıf oluşu, Türkiye toplumunun Köy - Kasaba - Şehir bütün katlarında en yaygın bir sosyal ve orijinal trajedimizdir.

O sosyal sınıf trajedimiz üzerinde bir kaç tarihçil kesit yapıp, aydınlığa kavuşmadıkça, öteki ne Modern Üst Sosyal katımızı, ne Ortaçağ artığı Orta Sosyal katımızı derinliğine kavramak olağanlaşamaz. Düşünce ve davranışlarımızda, boyuna takıldığımız bir boşluk ve eksik kalır.

Bütün sosyal yapımızı, bütün sosyal katlarımızı, bütün sosyal ilişkilerimizi iliklerine dek zehirleyen, soysuzlaştıran hep o boşluğun gizlediği acı gerçekliktir. Her insanımızla birlikte kadının da, değil yalnız yaşantısını, bütünü ile insanlığını, hele bütünüyle mutluluğunu kankıranlaştıran en ağır karmaşık ufunetlerimiz: Kadın - Erkek Sınıflaşmasının yarattığı Kölelik durumundan ve tutumundan ve psikolojisinden kaynak alır.

O nedenle, öteki Modern çağ Sosyal Sınıflaşması ve Ortaçağ kalıntısı Sosyal Sınıf ilişki ve çelişkisi konusundan önce,

büsbütün ayrı ve ayrıcalığı bir önceliği, kadın konusuna vermemelik edemeyiz. Çünkü Kadın - Erkek Sınıflaşması: Bir vuruşta, milletimizin yarısını hem sömürge mahkûm sınıf, ezilip soyulan alt sınıf durumuna sokuyor, hem Toplum ve İnsanlığa yabancılaştırıp yitiriyor, yok ediyor.

1965 Ekim 24 günü, Türkiye'nin 31 milyon 391 bin 207 nüfusu sayıldı. Bunun 15 milyon 445 bin 439 kişisi, kadın adlı Toplumca herşeyi örtbas edilen Alt mahkûm sınıf insanımızdır... Yarısı yadlaşmış, altlaşmış, var iken yok edilmiş bir milletten hayır gelir mi?

Dün olduğu gibi, bugün de Türkiye'nin bütün ekonomik, sosyal, politik, kültürel ve ilh.. problemlerini daha doğmadan boğan, bütün insanlı ilişkilerini son derece yozlaştıran, soysuzlaştıran birinci sakatlığımız burada toplanıyor. Ana Kadın'ın Tarih ve Toplum dışı bırakılmasından doğan dilsiz trajedi, dönüp dolaşıyor, Türkiye'nin, topal eşekle bile Kervana katılamayan Uygurluk dışı kalış dramına karıyor. Onu kavramadıkça hiçbir sosyal meselemizde ayık gezemiyoruz.

İster modern işçi - işveren ilişkilerimiz olsun, ister Ortaçağcıl Tefeci - Bezirgan ve Köylülük ilişkilerimiz olsun, bütün sosyal yapımızın özünde: Kadın - Erkek sınıflaşmamız yüzünden içinden çıkılmaz duruma düşmüşüzdür. Hepsinden korkunç yanı ise, bu düşüklüğümüz ve çarpıklığımızın gübresi içine boylu boyumuzca yatıp, problemin dehşetini bir türlü milletçe kavrayamayışımızdır. Bir yol da onu kavrayamadık mı: "Yak çubuğunu keyfine bak" esrarkeşliği içinde, Amerikan zencisinin isyanı kadar olsun toptan mahkûm köleliğimizden silkinememiştir.

Olimpiyatlara "erkek" koçlardan baş "pehlivanlar" süreriz. Uluslararası: Bilim, Teknik, Kültür, Toplum, Politika ve ilh.. yaratıcılığında "dokunulmaz" paryalık durumumuza boyun eğeriz. Ve düştüğümüz uçurumu biraz daha derinleştirmek isterce, gene kadını biraz daha köleleştirmekle dinlendirmeye çabalarız. Çünkü madde, moral yükünü kadına çul-

landırmakla bir "üstün erkeklik" şanı sayarız. Erkekler arası her haltı, her kaltabanlığı sineye çekmekten sıkılmayız. "Bizbize"yiz, "erkek erkeğe" ne utanacak? Acısı nasıl olsa el-siz, dilsiz, belsiz kadından çıkarılmayacak mı?

Tarlamızda, İşyerimizde, Evimizde, Okulumuzda, Kışla-mızda, Devletimizde, Kültürümüzde hatta Dinimizde ve İnsanlığımızda bütün sonuçlu ülkücülüklerimizi, yarım, piç bırakıp çürüten, bozan baş illetimiz orada koygunlaşır: Kadın - Erkek ilişkilerimiz, bir Sosyal Sınıf çelişkisi kertesinde ortalığımızı kasıp kavurarak katmerlenir.

Bizde cins savaşının Sınıflar savaşı kılığında çıbanlaşması, kadın - erkek her İnsanımızı, bilinçlice yiğit sosyal düşünce ve davranışta yaya bırakır. Bu gerçekliği göze batırmak için, Türkiye'nin başlıca iki hareketli çağında yapılacak birer basit kesitle örnekleyelim.

GERİCİLİĞİN KADINI SÖMÜRÜŞÜ

Türkiye'de olanlar, belki dünyanın hiçbir yerinde demeyelim isterseniz, ama pek az yerinde görülür. Halkı sömürüp ezen gerici sınıflar, ezip soydukları alt sınıfları her yerde aldatarak güderler. Ama hiçbir yerde bu aldatis, bizdeki kadar hep en utanmazca ve hayvanca gerekçelerle Kadın öne sürülerek yapılamaz.

Türkiye'de, alt sınıfların herhangi bağımsız bir düşünce ve davranışı daha ilk adımını atmaya görsün... Gericiler o saat, Kadının saçlarını ellerine dolayıp, halkın karşısına, daha doğrusu vicdanına, ruhuna kazık gibi dikilirler. Çalışan insanımızın ruhça, maddece sömürülmekten kurtulmaya doğru yönelmeyi denemesini felce uğratmak için kadını zehir gibi kullanırlar. Sömürenler, dünyanın hiçbir yerinde gericiликlerini mahkûm kadın sınıfının durumu ile maskeleyerek bizdeki kadar utanmazca ve hinoğluhince Kadın adlı ırz ve namus demagojisinden en namussuzca yararlanmayı beceremezler.

Örnek mi aradınız? Tümenle, her gün, her yerimizi sarmış türlü türlü örnekler sonsuzdur. O alçak demagojinin Tarih sayfalarına geçmiş bir klâsik ve bulantı veren, kusturucu açık biçimini "Hürriyet Devrimi" çevresinde buluruz. Ege-men Üst Gerici Sınıflar, -Bugün Sosyalizm için yaptıkları gibi- "Hürriyet Nedir?" diye soranlara, sistemlice şu tanımlamayı yapmışlardır:

"- Hürriyet, herkesin karısını birbirine peşkeş çekme serbestliğidir! Koca, akşam işinden evine gelip şapkasını kapı-

sı ardına takarken, orada başka bir erkek şapkası görürse, zamparayı içerde kadınla başbaşa bırakmak üzere, kendi şapkasını başına geçirir ve kapıdan dışarıya geldiği gibi çıkıp gider!"

Gerici demagoji, Abdülhamit istibdadı zamanı Meşrutiyet için, Meşrutiyet zamanı Hürriyet için. Cumhuriyet zamanı Demokrasi için, en sonra Sosyalizm için bıkmadan, usanmadan yalnız bu temayı işlemiştir. Geniş halk yığınları içine hep o "Avrat elden gidiyor!" fobisini umacılaştırmıştır.

"VOLKAN"LI DERVİŞ

Meşrutiyetin ilk yılı soyguncu gericilik "Derviş" kılığına girmiştir. Yarı kaçık, yarıdan aşırı pompa ile şişirilerek şımartılmış "Derviş Vahdeti" adlı birisi ansızın türer. Şimdi cami duvarına siyen [işeyen] benzeri itler gibi, ele alınmayacak, her satırı birkaç kez satılmış bir paçavra kâğıdı Gazete çıkarmaya girişir: "Volkan!" Artık "Hürriyet" var ya... kim engel olabilir meczub derviş adama?

Derviş Vahdeti kimdir? Soran bile çıkmaz. Türkiye'nin Sermaye ortaçağı dün Tefeci - Bezirgân ve Komprador, bugün Finans - Kapital ve Tefeci - Bezirgân her geriliğe yatkın, bulanık suda balık avlayıcıdır. Her zamanki gibi, güvendiği kökü dışarıda iken, kazığı içeride halkın bağırında burgulanan sinsî bir zorbalıktır. Onun, halkı intihar keşi yapmak ve öylece kendi alçakça soygun arabasına afyon yutturulmuş beygirler gibi bağlamak için kullandığı esrar, haşış: İrtica'dır, gericiliktir.

Gericilikte en başarılı aygıt tipi, binbir Saltanat soysuzluğu günlerinde İslâmlığın Hulefây'ı Râşidîn geleneğini çamura boğmakta parayla, çıkarla uzman yetiştirilmiş "sofu" görünüşlü yobaz softa, sözüm ona "Din adamı"dır. İslâmlık, 14 yüzyıllık Tarih ötesinde kurulmamış mıdır? Muhammed Dini, kendi çağı için yeryüzünün en devrimci, en ihtilâlcî hareketidir. Ama tarihin önüne geçilmez çarkları altında ezilerek geri kaldığı için, her İstibdat, hele Finans-Kapital zorbalığı, İslâmlığı bir "Gericilik" mekanizması gibi gösterip kullanmayı pek becerir. Ve Müslüman kılığı sayılan Softa ve Derviş bi-

çimliler, "Gericiliğin" anadan doğma sözcüsü ve yetkilisi durumuna kolayca getirilebilirler.

Derviş Vahdeti, öylesi softalardandır. İslâmlığın kutsal ihtilâlciliği ile en ufak ilişki bilmez. Tam tersine, Müslümanlığın Hulefây'ı Râşidîn çağında bıraktırılmış bütün devrimci prensiplerini ve geleneklerini tersine çevirmenin usta demagogudur. Muhammed'in ruhaniyetini derebeyivari karşı - Devrimciliğe alet eden uluslararası Finans - Kapitalin sistemlice yetiştirilmiş kurnaz uşağıdır.

Finans - Kapital, o seçme provokatör ajanlık rolünü iyi becerebilmesi için, Derviş Vahdeti itini, Türkiye fukarası biçiminde, kendinden geçmiş, deli deryalı bir baldırı çıplak maskesi altında ortaya atar. Tıpkı "Said'î Nursî" gibi, Vahdeti'nin başına bir "Şih"lik yuları takıp gezdirebilir.

"Nur" saçan bir ahir zaman Peygamberi çalımında "seçim" bölgelerinde "oy davarları" içine son sistem, son model Amerikan arabasıyla kapılıp koyverilen "Şeyh Said'î Nursî" gibi, Derviş Vahdeti de, Din, Ahlâk, Tanrı adına ağzından "Volkanlar saçar. İcyüzünü bilmeyen herkes, onu görünce, Devlet otoritelerine metelik vermeyen Kıyamet alâmeti bir Evliya ile karşılaştıldığını sanıp ürperir!

AÇLIK ANILARI

Derviş Vahdeti, kendi elyazısı ile kendisini zamanın Hakaan'ına (Abdülhamit'e) şöyle tanıtır:

"Babam, pabuçcu esnafından, Kıbrıslı Mahmut Ağa. Babam bütün gün çalışır. Ufak bir evcikte, hepimiz yorgan altında kışın titrerdik. Bir sıcak çorba bile içemezdik."

Ve bu açlıktan nefesi kokmuş, müflis esnaf tohumu zibidi, Osmanlı İmparatorluğunun astığı astık, kestiği kestik yetkiler yaşamış son müstebidi "Kızıl Sultan"a, kökünü anlatır anlatmaz, arsız arsız sırtarak, senli benli soruyor:

"- Gördün mü hayat nedir?"

İşte Finans - Kapital'in sömürgeci eli böylesi aç köpeklerin üstünde duruyor. O kursağı "kışın sıcak bir çorba" hasreti çeken zavallı küçük burjuva bile değil, onun süprüntülüğe döküntüsü kadar, fakir Türkiye halkını duygulandıracak, canevinden vurmaya bilecek başka kim bulunabilir? Ondan daha aşağılık, daha ezik, bitik, soyuk, yenik, çaresiz yarı - Sömürge paryası olamaz. Batı kapitalizminin en kahredici rekabetiyle Şark topraklarını doldurduğu acıklı, satılık esnaf yoksulluğunun eşantiyonudur Vahdeti.

Sömürge yaşantısının kaynar katran kazanı içinden fişkırmış aç Vahdeti ne yapacaktır? Arttırmanın üstünde kalmak için bütün çökkün Küçük - burjuva yavruları gibi, çıktığı kabuğu inkâr etmekten başka çıkar yol bulamayacaktır.

Esnafılığı inkârın yolu: çırak olmaktansa, okula gitmektir. Vahdeti "Hârîka Çocuk"tur. 4 yaşında okula başlar. Başlar da ne okur Osmanlı sömürgesinde? Emperyalizmin her sö-

mürgede bol bol açtırdığı "Kur'an Kursları"nda Kelâm'ı Kadîm okur. Vahdeti, 6 yaşında Kur'anı Kerim'i hatmeder (bir yol baştan başa okur). Vahdeti, 14 yaşında Kur'anı ezberlemiş, "Hafız olmuştur" bile...

İNGİLİZ ENTELİCENSİNE İT SEÇİŞ

Kıbrıs, İngiliz Emperyalizminin Hint yolunu gözetleyen batmaz zırhlısı. İngiliz casus teşkilatı Entelicens Servis, el altından devşirme arayıp koltuğu altında yetiştirir. Finans-Kapitalin çöplüğünde geçindirilip kullanılacak köksüz, yoluk insandan bol ne vardır? Emperyalizm o tümen tümen baldırıcıplak başıbozuklar içinden, böyle en "Harika" olanlarını ayırt eder.

Seçtiklerini, kendi özel tezgahından geçirerek, her utang duvarının ötesine aşırmanın yolunu, yordamını parayla bulur. Kışın ana baba, beş altı kardeş tek yorganın altında titreşmiş Vahdeti için, İngiliz ajanlığı: "Devlet Kuşu"nun başına konmasıdır. Vahdeti, İngiliz arslanının gölgesi altında, habezan çevresine ve sarsılmış Ulu Hâkaan'a nasıl etki yapacağını öğrenmiştir. Gördüğü ve sürdürdüğü saltanatı övünerek şöyle açıklamaktan çekinmez :

"Kraliçe adına verilen balolarda, redingotla, eldivenli bir adam olarak görüldüm" der.

Daha ne söylesin? Artık "ufak evceğiz" zindanının kabuğu kırılmış, Vahdeti'ye Emperyalist sarayların kapıları açılmıştır. Çünkü, İngiliz Entelicens Servis'i ona: "Yürü, ya kulum!" demiştir. Yoksulluk Cehenneminden, Balolar Cennetine Redingotlu eldivenle giren Vahdeti, ajanlık stajını çabuk bitirir. Ansızın Kıbrıs'tan kalkar (kaldırılır), İstanbul'a gelir (getirilir).

"Binbir kocadan kızıoğlan kız olarak dul kalmış", İstanbul'da önce İngiliz memurluğu yaparak, Entelicens uzman-

lığını bütünler. Oradan, besbelli (bugünkü "Amerikan Dostu" gibi) "İngiliz Muhibbi" geçinenlerin görünmez elleriyle, hiç basamaksız, (Gökten İngiliz Entelicens zembili ile), Türkiye Entelicensi (Hafiye rgt) içine indirilir, yahut çıkarılır. Zamanın İçişleri Bakanı Memduh Paşa'ya kapılanır. Bir yandan, -işsizler Türkiyesinde başka adam kalmamış gibi- Göçmenler Komisyonu'na "memur" edilir. (İmparatorluğun haşır neşir oluş zembereklerini izler). Öte yanda, -Softa kıtlığına kıran girmişe- Paşa'nın yalısına Vahdeti "imam" yapılır. (Bütün gizli servislerin su başını keser.)

İTİN İNGİLİZ YAPISI KAHRAMANLIĞI

Yetmez. Herifçioğlunun gözü İngiliz Finans - Kapitalinin özüdür. Türkiye gibi geri ülkenin İçişleri Bakanı da kaç para eder? Vahdeti, "Letafetmeâb Kraliçe Hazretlerinin ajanıdır". Görevi, Saraya Ulu Hâkaan'a sızmaştır. Namaz kıldırıldığı Memduh Paşa'yı Abdülhamit'e jurnallar!

Ama Paşa'nın şanlı hafiyeleri de uyumuyorlar. Vahdeti'yi jurnali ile elense ederler. Ajan Diyarbakir'e sürülür... Şimdi ne oldu İngiliz casusu? Müstebit Padişah Abdülhamid'in zalim idaresine karşı, tıpkı Hürriyet fedailerini gibi kafa tutmuş, de ki Meşrutiyet İhtilâlcisi Kahraman! Vahdeti "mağdur". Gaddarlığı yapan Hamid'in başhafiyesi Paşa...

Kahramanlık bitmez. Vahdeti "Bektaşî Babası" kılığına girip sırta kadem (gizliliğe ayak) basar. Ve bu sahte kıyafet, ajan Vahdeti'ye ondan sonraki rollerinin damgasını vurur. Bir madalya gibi göğsünde taşıyacağı, herkesi, hele cahil halkı aldatmakta kullanacağı "Dervişlik" payesini bağışlar.

Arada yakayı ele verir. Çok sürmez, "Hürriyet" güneşi, Abdülhamid'in "Meşrutiyeti ikinci kez ilân etmesiyle doğar. O zaman Vahdeti Derviş, değme "İstibdat Düşmanları" gibi, göğsünü kabartarak, zulme kurban gitmiş son sistem kahraman pozunda kollarını sallayarak İstanbul'a döner.

Böylesi bir adamın bedeni muayene edilmiş midir? Bilmiyoruz. Yaptıklarıyla açıklanan bütün ruhu: Herhangi Galata genelevinde etini parayla satan "Kötü kadın"dan farklı mıdır? Galata orospucuğu hiç değilse utanır. Göze çarpmamaya çalışır. "Derviş" abasını uydurarak sırtına geçiren Vahde-

ti'nin utanabilmesi için, belki Entelicens Servis'ten emir alması bile yetmez.

Neden utanmaz? Çünkü, nüfus kütüğünde "Erkek" yazılıdır. Türkiye'mizin üstün cins sınıfındandır. Ülke, böyle imtiyazlı doğmuş "Erkek"lerle doludur. Onların bütün "Namus"ları belden yukarıya çıkamaz. Belden aşağıdaki "Namus" ise yalnız kadınlarda yoklanır. Utanılacak ne var ki? İlk gelen düşün bayram. Madem "Erkek"iz, bir şeycikten utanamayız.

Kadın olsaydı, Vahdeti'yi gören yüzüne tükürürdü. Vahdeti "Erkek" sayıldığı için, politika sahnemizde "mutlak çoğunluğu teşkil" eden nice benzerleri gibi, göbek atmaya fırılayıverdi. Türkiye, Hürriyetle iktidara çıkan Komprador vurgunu yüzünden, İrticain mumla arandığı, gericiliğin afili afili kol gezdiği, sözde din çengiliği ile göbek attığı ortamın en elverişli çağlarından birisini daha yaşamaktadır.

"Meşrutiyet" trajedyasında da "Hürriyet", gene "Kadın" kılığına sokulduğu için, şimdiki "Özgürlük" gibi, parayı verenin rahat rahat ırzına geçebildiği bir komedyaya çevrilmişti. Hâlâ Çekoslovakya'da bile özlemi çekilen "Özgürlük" adına gericiliğin bütün gerizleri uluorta sokağa boşaltılıyordu.

"HÜRRİYET" ZAMPARALIĞI

O zaman Türkiye, her kapitalistin bir parça et kopardığı bir ikvanodon. Bulgaristan, Bosna - Hersek, Girit, İmparatorluğun Hıristiyan kesiminden cımbızla çekilerek ayrılıyor. "Vatan" görevli Ordu kimin eline geçecek? "Alaylı" denilen okuma yazma bilmeyip, beş vakit namazında "Padişahım Çok Yaşa!" dedikçe terfi eden Subayları gericilik ele almış. "Mektepli" diye bıyık altından üstlerine tükürülen ülkücü, genç Subaylar ister istemez "devrimci"leşmiş.

Binbir Emperyalist casusu, öyle bir ortamı kaçırır mı? Ülkenin her yanı, ve her katı, yıllar yılı yetiştirilip su başlarına yerleştirilmiş "Muhip" (dost) adlı yabancı ajanlarıyla dolu. O sayısı ve saygısı çok yerli ajanlar, hafiyeler, "Hürriyet"le birlikte Türkiye'yi büsbütün dizginsiz bir tımarhane çarpıntısı içine sokmuşlardır. Türkiye ne denli çok zıplayıp kanarsa, Kumpanya (Şirket) ve Komprador kasalarına o denli çok altın akar, toprak parçaları kolay aşındırılır.

O anacak babacık günlerinde "Türkiye yığınları" ne âlemedirler? Halk sözde Devrim'den hiç mi hiç bir zerre yararlanmamıştır. Umutlanıp kıpırdayan körpe İşçi Sınıfı, en hayvanca baskılarla ezilip susturulmuştur. Aldatılan, susmuş, tiksinişmiş, küsmüş yığınlar önünde Meşrutiyet özgürlüğü davul zurnalı bir karnaval alayı gibi gelmiş geçmiştir. Çalışan fakir fukara insanlarımızın ne madde yaşantılarında, ne ruh evrenlerinde en ufak bir olumlu değişiklik izine "müsaade" edilmemiştir.

"Yaşasın Hürriyet" Kimmiş o? "Adalet", "Müsavat", "Uhuvvet" gibi hep Arapça dışı anlamlı bir "kadın" sembolü. Demek kadınlar sokağa mı dökülecek?.. Dehşet!

Sonraları, Efendi - Ağa'larımızın "komünist" diyeceklerine yakıştıracakları "Avrat" hikayesi: bütün "Mektepli" Su-baylara, devrimci gençlere sıvanacaktır. "Hürriyet", kafes ardındaki karını sokağa çıkarıp, rast geldiğine teslim et-mektir. Koca, yorgun argın akşam evine döndü mü, kapı-nın ardına bakacak. Orada yabancı bir fes ("Şapka İnkılâ-bımdan sonra fes: "Şapka" olacaktır.) görür görmez, ken-di fesini tepesine bastırıp gerisin geri!.. "Hürriyet", (tıpkı şimdiki "Gomonizlik" için yayıldığı gibi) hemen "aile"nin kaldırılarak, bütün kadınların bütün erkeklerle alabildiğine düşüp kalkma serbestliğidir.

Kim mi yutar bu martavali? Türkiye erkeklerinin yüzde 99'u. "Hürriyet" in bir tek harfini görse mertek sanan o "er-keklerin hepsi "Fâsık'ı mahrum" [Günah işlemeye ha-zırjdurlar. Hepsinin içinde, gördüğü "Kan"nın ardına balta olmak şeytanı yatar. "Hürriyet" herkesin "istediğini yap-ması" olunca, elinden başka hiçbir tür lüsü gelmeyen fuka-ranın zamparalıktan başka yapacak ne "özgürlüğü" kalır?.. Hepsi "Hürriyetçi... Gomoniz"... Vurun gomonize, vurun hürriyetçiye!

O "Hürriyet havası" içinde Batılı casusların kafalarını değil, baş ve şahadet parmaklarını azıcık oynatmaları yeter. Hele maddi manevi mastürbasyonla imanı gevremiş Medre-se kubbesi altındaki "Talebe'i Ulûm" (Bilimlerin öğrencileri) feslerinde sarıklarıyla gözönüne getirilsinler. Geçim ve kafa yapıları fodlacılıktan öteye geçememiş "Hocalarıyla birlik-te, yarı Arapça, yarı Türkçe hangi "bid'at" (icat) üzerine ah-kâm kesip, istenilen fetvaları yağıdırmazlar?

Artık, Türkiye'nin geri ve kör politika harmanında diledi-ğün hergeleliği dörtnala koşturabilmenin yolu ne olabilir? Tek tutamağı evdeki "Nâmahrem"i (haram edilmemişi: Ka-rısı) kalmış züğürt takımını ayaklandırmak mı istiyorsun? O son tutamağına dokun. Yüzde yüz etkili, biricik araç ne ola-bilir?.. Kadın!

EKMEĞE - AVRATA ORUÇ : SÖMÜRGE AFYONU

Türkiye'nin Bâbil artığı geniş ayaktakımı, "düşük" esnaf ve köylü döküntüleri Başkent kaldırımlarını sonsuz yoksullukları ile doldururlar. Hepsi de, eğer bir "ufak izbecik" bulurlarsa, aynı "Yorgan altında titreşerek kışın sıcak çorba dahi içemezler". Batı Uygarlığının, makineden çıkmış malların uyuşturucu rekabeti ile aşındırıp köklerinden yolduğu o kalabalıklar, rastgeldiklerinin boğazına sarılacak durumdadırlar.

Ne var ki, kendi başlarına, kendi kurtuluşları için tek adım atamazlar. Önlerine modern İşçi Sınıfı çıkıp, balta girmemiş Bezirgan ormanında yolu açmadıkça, o sakar yığınlar, miskin illetine tutkun inmelilerdir. Toplum probleminde dünya batsa kıllarını kıpırdatmaktan çekinirler. Ama önlerine bir "Avrat" (Kadın) meselesi atın. Bak onu anlarlar. Ve hepsi birden "şahlanırlar!

17 Ekim günü, Fatih Camiinde Kör Ali ve İsmail Hakkı adında iki Hoca, isyan bayrağını çektikleri gün, hangi parolayla yola çıktılar? Önce "kutsal sıfat" takınmalılar. Dokunulmaz kalmanın maskesi odur. Sanki "Din" elde ve cepte duran bir elle tutulacak "nesne" imiş gibi haykırdılar:

"- Ey Ümmet'i Muhammedi.. Din elden gidiyor!"

Halk, bu kerte soyut parolalara kulak kabartmakla kalır. "Dinin" nasıl elden gittiğine somut örnek bekler. Din, elden niçin gidiyormuş? Yobaz, iki yüzü kesen iki sebep öne sürer:

1 - "Sokaklarda alenen oruç yiyorlar!"

Yani mesele "Oruç tutmamak" değil, "Sokakta alenen (açık seçik) oruç yemek" suç. Bugün DP'yi imrendiren AP farmasonlarının "Maneviyat" spekülâtörlüğü (vurgunculuğu) başka türlü kahramanlık mı? Bütün Taşra kasabalarında "alenen" (herkes önünde) oruç tutturma kampanyası için, göze görünmez bir Hacığa sıkıyönetim zılgıdı estiriyorlar. Orucu yeme değil, git evinde ye. Açlar seni görmesin... İşin içyüzü "oruç" değil, "Açlar" gibi görünmek!

Kör Ali Hoca da, İsmail Hakkı Hoca da o kaygıdalar. "Alenen", "Sokakta" yenmesin oruç. Yoksa, kendileri oruçlu mu? Softa sesleri aç açına böyle sıtma görmemiş tonda zor çıkar. Bu ikiyüzlülüğü halkımız da epey sezecek denli "arif" (anlayışlı)tir. Maksat Allahı değil, kulu aldatmak. Aç fukara önünde aç dur, git evinde gizlice ne halt yersen ye! Orası pek iyi bilindiği için, kara yığının bamteline basacak asıl isyan gerekçesi hemen ardından şöyle bayraklaştırılır:

2 - "Kadınlar, yüzleri açık geziyorlar!"

İşte buna, kursağı "sıcak çorba" görmemiş bütün yorganlı baldırıçıplaklarımız hiç dayanamazlar. Konu, "Avrat" diye alt mahkûm tuttukları düşman "sınıf": Kadın - insandır. O dişi köle nasıl olur da gözünü yerden kaldırıp yüzünü açabilir? Ekmeğe de, Avrata da oruç "alenen" bozulamaz.

Kadına karşı, efendilerden önce ve erkence erkek köleler gevik davranıp bir yağlı: "Aferin!" kazanmalıdırlar. Avrat kısmının, hep "eksik etek"i uzatılmalı, iflahı kesilmelidir. Yalnız bu yaradana sığınık savaşlarında köleler efendilerinden teşvik görürler, Namaz safında imişçe kadına vuruşta Efendileriyle birleşik cephe kurarlar.

Allah, Allah!.. Öyle kördövüşüne girene ne mutlu. Bütün Üst - Soyguncularla çıkabilecek Sınıflar Savaşı, beygirin nallı altında kalır. Tüm çalışan erkekler, gönülleriyle solda sifira düşüp, ülkeyi uşaklıktan köleliğe iterler. Ve "Elden gidiyor" denilen "Din", tam İngiliz - Fransız - Amerikan - Alman ve ilh.. gâvurcuklarının istedikleri gibi, sömürge afyonlu macununa döner.

SOSYAL PATLAYICI MADDE KADIN

Bizde gerici yobazlık, niçin Kadın'dan daha elverişli geri tepen silah bulamaz?

Esnaf - Köylü halk, Dükkanın - Pazarın, Tarlanın - Toprağın Kölesi'dir. Ama, evde ailede Kadının "Efendisi"dir. Alt sınıf ve tabakaların erkeği, dışarıda: Pazardan, ağadan, beyden yediği dayağın acısını, aile yuvasına dönünce karısına attığı dayakla çıkarır. Başka çıkar yol bulamamış bilinçsiz yaratığın yaşamaya dayanması bu çelişkiyle dengelenir. Bir lokma ekmek pahasına ezilip soyulan, özellikle her köylü ve her esnaf, genellikle her züğürt çalışkan halk, evde, kırdan, mahallede çoluk çocuğunu, hele "avratı" soyup ezmekle, en sancılı iç kompleksine ilâç arar.

Böyle bir Ekonomi ve Toplum ortamında: "Din elden gidiyor!" çılgılığının anlam dayanağı: "Kadın elden gidiyor!" demek olur. Yoksa, hele Sümer'lerden beri soysuzlaşmış Doğu'da, Sokrates'lerden beri homoseksüelliği: "Eflâtuni Aşk" diye ülküleştirmiş bulunan Kadın düşmanı softalıklar, Medrese ve Tekke köşelerinde en yıpratıcı cümbüşlerin esrarkeşi iken, normal "Kadın Aşkı" uğruna hiç isyan çıkarır mı?

Ondan başka, egemen sınıflar hayvancıl içgüdüleri ile sezmiş ve gelenekleştirmişlerdir ki, Kadın: "Cinsel İçgüdü" demektir. Cinsel içgüdü kadar sosyal patlayıcı madde ise güç bulunur. Parya erkekleri, istediğiniz denli aç bırakın, kırbaçlayın, tahkir edin: "Alınyazısı", "Mukadderat" böyleymiş bilirler. En gaddarca eziyet, angarya, işkence çeşitlerine boyun eğler. Olan biten haksızlıklar, aykırılıklar önünde en uyanıkları:

"- Aklımız eriyor, gücümüz yetmiyor!" katlanışına can-kurtaran simidi imişçe sarılırlar.

Gel, en kara cahil ve en beyinsiz erkeği, uçkuru, peşkiri yanından azıcık gıdıklayın, o saat, gözlerini dört açacak, ilk fırsatta "şahlanacak", umulmaz "arşanlıklar"la orman kanu-nunca kükreyecektir... Kadın, her batağa gömülü ayaktaki-mı erkeği, bir anda, itilip boğulduğu yerin dibinden göklere doğru çıkartıp, fırlatır.

Gerici yobazlığın, Ekonomi - Politiği Marks'tan, derinlikler psikolojisini Freud'dan öğrenmeye ihtiyacı yoktur. 7 bin yıl-lık egemen sosyal sınıflar denemesi, anadan doğma kadın düşmanlığı eğilimini beslemeye yetmiş artmıştır. Modern derebeyliğin en azgın gericiğine yaslanan Finans - Kapital, o eğilimi son kertede itçil (sinik : kelbî) metotlarla sömürür. Bütün beden ve ruh kültürü alanlarına (Sinema, Spor başta gelmek üzere, Edebiyata, Güzelsanata, Romana, Şiire) her gün tonlarla pornografi (açık saçık uçkur öyküsü) yağdırır.

Şu en koyu "mutaassıp" Müslüman geçinen bizim Babiâ-li sağcı gazetelerine göz atıla. Muhammed'in Ayetleriyle Amerikalı ve yerli kancıkların asma yapraksız kalçaları yan-yana, yarış haline sokulmuştur. Sapıkların şehvet cinayetle-riyle ayıcıların çıplak güreş serüvenleri, evliyaların keramet-lerinden daha önemle kabartılındırılır. Çünkü, Pornografi ve baldır bacak gösterisi, Antika gericiğinin de, Modern gericili-ğinin de Kadın düşmanlığını tersine çevirip daha ince yollar-dan sergilemesi ve aşlamasıdır.

Onun için, Kör Ali Hoca'ların, Yıldız Sarayına dek kışkırtıp sürükledikleri kalabalık "yüzü açık kadın" düşmanlığı orta-mını hazırlamıştı.

"Birkaç gün sonra, Beşiktaş'ta Todori adındaki Rum bah-çıvana kaçan bir Müslüman kadın yüzünden olaylar çıktı. Karakola götürülen Todori için Halk ayaklandı. Bahçıvanı po-lisin elinden alarak linç etti." (31 Mart İsyanı).

Bugün ne görüyoruz? Amerikan Filosuyla gelen Con "To-dori"ler, "Komünizmle Mücadele" dernekleri ve "İmam Hatip

Okulları" tarafından tekbir getire getire kanat altına alınarak savunuluyor. Gavurcukların Beyoğlu'nda Müslüman kadınlarıyla rahat rahat eşleşebilmeleri için, Babıâli'de çıkan buram buram baldır bacaklı "Mukaddesatçı" Hür Basın, Solculuğa karşı "Cihat" açıyorlar. Amerikalılara ve uşaklarına "Yuh!" çeken Teknik Üniversitelerini Toplum Polisi yatakhane penceresinden başaşağı atıp öldürüyor.

Amaç? Gene, "Din elden gidiyor!", "Namus elden gidiyor!" parolaları altında saklanıyor. Sonra, Amerikan Tuslog binasında bir otomobilin yakılışı üzerine, bir provokatör bahane edilerek Öğrenci Yurduna baskın ediliyor: "Bar Karıları!" diye tahkir edilerek yataklarından kaldırılan Türk ve Müslüman kızlarının kadınlık organlarına sokulan kanlı coplarla övünüyor. Ne Allah'tan korkuluyor, ne peygamberden utanılıyor.

Bütün cinayetler, baldırıcıplak bilinçsiz cahil yığınları, şehir açık yüzlü kadını bahanesiyle geriye doğru teptirip Tefeci - Bezirgan Hacıağalarının kucağına düşürmek. Çarşaf zindanına sokulamayan kadınların namuslarına kuşku kondurarak erkeği kadına karşı kışkırtmak. Gericiliği ilericiliğe karşı daha saldırgan ve utanmaz kılmakta şehvet azgınlığına itelemek...

Nereden kalksak, düz veya ters yanılla "Dişi" elemandan daha yararlı gericilik silahı bulunamıyor. Kara yığınları her zaman kolayca kışkırtıp, kör körüne coşturan en sosyal patlayıcı madde Kadın oluyor.

KADINA HÜCUM - İLERİCİLİĞE SALDIRI

31 Mart olayını kışkırtan Volkan gazetesinin paçavra düşünce yazılarını bir daha okuyalım. Orada hep, açıkça, hatta azgınca işlenen tek gericilik tezi: Kadın'dır. 24 Ocak 1909 günü Volkan'ın Şehabettin imzalı satırları şöyle sıralanıyor;

"Bugün, Avrupa'da birçokları DİNSİZLİKLERİNİ ilân ediyorlar. Bunun içindir ki KADINLARININ bir çoğu çıplak denecek şekilde umumi yerlerde geziyorlar." (Majüskülliyen H.K.).

Gericı yobazın, görmediği, hele hiç anlamadığı "Avrupa'ca dudak büküşü, "DİN" perdesi altında "KADIN"dan geçiyor. Avrupa kapitalizmi büyük sanayi kurmuş. O mekanizmayla gelip Türkiye'yi sömürgeleştirerek parçalıyor. Onlar olağan, önemsiz şeyler... Madem Avrupa Kadını herkesin ortasında çarşafsız geziyor: Yaşasın kadına burnunun ucunu göstertmeyen Avrat kölesi gericiliğimiz.. Varolsun başımızdaki Kızıl Sultan müstebit-hürriyetçi Abdülhamit Han!..

Aynı "Volkan"ın kurucusu, İngiliz balolarında Entelicens madamlarının elini öpmüş Derviş Vahdeti, Tiyatro'nun "Ahlâk"ımızı nasıl bozduğu üzerinde dururken şöyle diyor:

"B/r İslâm kadını ile bir Avrupalı madamı gözönüne getirirsek görürüz ki, birisi çarşıda - pazarda açıksaçık, elinde bastonla gezer. Birisi başından tırnağına kadar örtünmüş, ya komşusunu, yahut akrabasından birisini bile görmekten bezer. Biri sokak süpürgesi, biri ev kadını."

Bunu kim yazıyor? Çarşıda "açıksaçık", "pazarda bastonlu" gezdiğine göre "sokak süpürgesi" olması gereken "İngiliz Kraliçesinin derviş Vahdeti'si!

Gerici Doğuda, zalim üst sınıfların tükenmez isyan kıskırtıcı konuları kadın olur. Vahdeti'nin yazdığı günlerde "Avrupalı madamlar" denize fistolu paçaları topuklarına dek inmiş pijama - mayolarla giriyorlardı. Batıdan gelecek her ileri düşünce ve davranışı baltalamakla görevli gerici ajanlar, Avrupalı kadını "çıplak denecek şekilde" göstermekle, her ileri adımı, halkın gözüne bir namussuzluk gibi sokmaya çalışıyorlardı. Bu tutucu role en elverişli tipler, casusluklarını derviş ve hoca maskesi altında gizliyorlardı.

O gündüz külahlı, gece silahlı kişiler, Milli Mücadele yıllarının Molla casusları gibi, zanaatlarını ve çevrelerini iyi tanıyorlardı. Türkiye'nin ezilip soyulan züğürt yığınlarını, ateşe düşmüş akrep gibi, kendi kuyruğu ile kendini zehirleyip öldürmeye götürmenin en sınanmış yolu: Kadına karşı saldırı kıskırtmaktı. Sömürülen erkek, altında ezdiği "yumuşak" cinsi biraz daha yıldırma uğruna kolayca kabadayılaşır ve ayaklanırdı. Gündücü egemen sınıflar o şaşkın saldırıları, ağızlarını kulaklarına vardırıran sırtışlarla alkışlıyorlardı.

"Kadın da erkek kadar insandır" mı? Onu söylediğiniz gün, Türkiye'nin bütün erkekleri, bir merkezden kumanda almışça, tek cepheli olurlar, katır katır direnirlerdi. Bu erkeklerden hiç birisi, -en homoseksüelleri bile- anasız dünyaya gelinemeyeceğini, kızkardeşsiz, eşsiz, kadınsız yaşanmadığını bilirlerdi. Ancak: "Kadın da sokakta gezebilir, ister bastonla, ister pantolonla... size ne oluyor?" diyemezsiniz. Yedisinden yetmişine erkek cinsi daha kundakta iken o çalımla eğitilmişti.

Başkentin ortasında, Toplum Polisinin göz göre göre, öğrenci kızın pantolonu içine avucunu sokup, ayıp yerini, başırtıncaya dek koparıp kahkaha atması, tek bir soysuzun sadizmi, yahut satılık bir amirin emri ile nedenlenemez. Bir

Kıbrıslı kızın: "Yunan saldırganlarında bu canavarlığı görmedik" diyen gözlemi yalan değildir.

"İslâmlık" ve "Namus" o mudur? Muhammed'in ilk Gazvelerinde, kadınlar da erkekler gibi, savaşa katılırlardı. Kadının insan eşitliği önünde, Hacıağasından Marabasına, Beyinden Yanaşma Çeri-çobanına dek Türkiye'nin bütün bıyıklı manyakları, namuslarına dokunulmuşça, kasıla kasıla kararırılar. Kadını insan sayana karşı silahlı silahsız birleşmeye kalkışırlar... Neden?

KADIN DÜŞMANLIĞININ EKONOMİ TEMELİ

O "neden?" üzerinde ne denli basarak durulsa azdır. Kadının altlığının, sömürülüşünün, ezilişinin kökü, Toplumumuzun Üretim geriliğinden kaynak alır.

Onun için, durum sanıldığından daha korkunç ve kahredicidir. Ekonomik temele dayanan sosyal ve psikolojik baskı, büsbütün dayanılmaz ölçülere varır.

En karanlık "ayaktakımı", hergün, ağasından, efendisinden, beyinden, 24 saat çalışmasına karşılık yalnız hak yiyicilik, hakaret ve işkence görür. O durumun yarattığı aşağılık kompleksi ile patlayacak kertede dolar, şişer. Çatlama-dan yaşayabilmek için, evindeki cariyeye, parayla satın aldığı dişi köleye işkence yapabilmenin boşalışlarına sık sık başvurur. En mazlum erkekimiz, hiç değilse eline geçmiş savunçsuz kadına zulüm yapmakla, kendi yürekler acısı sancılarını bastırmaya özenir. Bir dişi insana, haklı haksız "Saldırı Hürriyeti ve Hakkı" elinden alınırsa, başka bütün insanlık hakları ve hürriyetleri yok oluvermiş gibi gelir ona.

Gerçi Bâbil çağından arta kalmış Tefeci - Bezirgan Hacıağa, Kasaba Eşraf ve Ayanı, Firavun - Nemrut stilinde "Asilzade" adlı, kapalı soyu çürümüşler, elbet kadın düşmanlığının en kör ve onmaz sadizmiyle kaşarlanmışlardır. Ancak, kadının alt görülüp ezilişi ve soyuluşu yalnız gerici-lerin, tutalıkların, asalakların gelenekcil anlayışlarında çöreklenip kalmaz. Antika tarihin başımıza bela ettiği "Kara Koncolos"ların "Ölü ruhları"ndan tutulsun, en erkekliğini yitirmiş Modern Kapitalistimize dek; en kara cahil kızıl zü-

ğürt köylüden, en yüksek kültürlü aydına dek, herkes, toplumumuzun o önlenemez eğilimi ve ağır baskısı altında yamyasıdır.

Kadına karşı şartsız kayıtsız bütün erkeklerimiz: Madde-leri yazılmamış, ama herkesçe ezberle bilinen ve hergün saksagan gevezeliği ile tekerlenen bir "Anayasa"nın adsız fedaileri olarak sözbirliğı ve işbirliğı etmişlerdir. Kadın düşmanlığı, kimi sosyal sınıf ve zümrelerimizde canavarca ağır, kimisinde daha yeğnikçe veya cialıca görünebilir. Toplumumuzun her sosyal sınıf, tabaka, zümre, grup ve kişilerinde Kadın: İlk fırsatta gözünden vurulup, uçtuğı göklerden çamurlu er avcı ayaklarının altına yaralı düşürölmekle öğünülen bir avdır... Niçin?

Çünkü, o azgın erkek sadizmini besleyen kök, ekonomi geriliğimizin tabulaştırılmış derinliklerinden benliğimize fışkırap dal budak salmıştır. Bırakalım Tefeci - Bezirgan Hacıağanın kadın gettosu dilsiz cehennem harem dairesini. Bırakalım kozmopolit burjuva züppeliğinin boynuz tokuşturan salon flörtlü metres ticaretiyle kadını süslü kir paçavrası durumuna sokuşunu. En aşığı kul kölenin, evinde, tarlasında tepe tepe sömürüp ezdiği, etini ve ruhunu cımbızla didikle-diği bir dişi kulu, ev kölesi, cariyesi vardır. Geri üretim top- rağında başka türlü-sü de olamaz.

Sözde en "modern" burjuva üretiminin zina çocuğı olan gecekondu varoşları nedir? Ekonomi bakımından: Resmen kanunlarla emlak sahipliğine her imtiyazı bağışlayan sermayenin, el altından, gizli gizli, illegal yollarla toprak iradını tırıklama, çalışanları bir de o yoldan hırsızlığa ortak edip haraca bağlama oyunudur. Bu oyunda erkek işçi, sahte belgelerle "Mülk sahibi" olmak sevdasından bunalır. Arada, emeğiyle, sağlığıyla, insanlığıyla, haysiyetiyle kurban edilen varlık: İşçi Kadın'dır. Çalışan şehir kadınının kaç türlü soyguna, ezgiye, bunalıma uğratıldığını burada saymaya kalkışmaya- lım. Bitiremeyiz.

Ötede, en "komünistinden, en faşistine dek bütün "aydınlarımız", toptan "Köylücü" geçinirler. Hiç değilse yılda bir öğün, iş veya politika tezgahlamak üzere İstanbul'dan Ankara'ya, yahut felekten kâm alıp safa sürmek için Ankara'dan İstanbul'a gidip gelmeyenlerimiz pek azdır. Kör değilsek, yollarda hep neyi gördüğümüzü görmezlikten gelemez. Kesici ayaz yahut yakıcı güneş günleri, kara toprakta bunaltıcı toz, boğucu bataklık içinde uğraşanlar kimlerdir? Elde çapa, orak, gevere, kıyasıya çalışan insanların inanılmaz büyük çoğunluğu her zaman kadınlardır.

Kadınların yanında, sözüm yabana "Erkek" olarak bir tek saksı boyunda çocuk varsa, ona karşılık ağır tarla işini köle katlanışı ile göğüslemiş sekiz on kadın sıralanmıştır. O nazar boncuğu "Erkek tohumu" tarlada çalışmakla değil, dişi köleleri gözetmekle görevli gibidir... Nüfus istatistiklerinde sayıca kadınlara eşit bulunan erkekleri merak eder misiniz?

Bindiğiniz araç bir köy içersinden geçerse, bütün yiğitleri kahveye kümeleşmiş bulursunuz. "Eksik etek avratlar" (Avrat: Gözle görülmesi suç sayılan, demektir) açık yerlerde toprakla güreşirler. O cennetle müjdelenmiş "üstün cins" yaratıkları, bir yanda ağır aksak söyleşir, iskemle sefası sürerlerken, "Avrata göz açtırmayacak" politika demagojilerini geniş getirirler.

Köy erkeği hiç mi çalışmaz ve ezilmez? Anası ağlar. Ne var ki, bütün o kirve kahve kabadayılarının hepsi kafa dengidirler. Kadın cinsine yukardan, delici, zehirli oklarla bakarlar. Soluk aldırmamacasına baskı yaparlar. Avratın insanlık hakkını sıfır saymakta en doğal işbirliği ve oybirliği içinde bulunurlar.

Her köy erkeği, üstteki Kasaba Tefeci - Bezirganının toprak esiridir. Ama, tarlasında ve evinde boğaz tokluğuna Avrat - Köleler çalıştırıp ezer. O yüzden, Tefeci - Bezirgan politika ufunetine bütün sapıklığıyla oy vermeyi boynunun bor-

cu bilir. Kadına hak ve hürriyet mi? Ya çariksız köylü, kimi kendi yerine nöbete çıkarıp köle olarak çalıştıracak?

Türkiye "Köylü memlekettir". Ne şüphe? "Şehir" adını taşıyan bucaklarda köy üretimi ve köylü psikolojisi "ağırlığını" bastırmıştır. Nereden gelirse gelsin, her ileri adımın karşısına gericilik: "Namus" meselesi yaptığı kadın avcılığı ile çıkar ve halkın oylarını sırf o demagojiyle dahi çatır çatır koparıp alır. Hacığanın emekçi halka bilir bilmez kabul ettirdiği "Namus" sözcüğü: Kadının ev kölesi, toprakbent, tarla parçası durumundan ebediyyen kurtulamayış kuralına takılmış bir uçkur etiketidir.

Onun için, geri üretim şartları tüm kalkmadıkça: Kadın kurtuluşundan söz etmek gibi, serbest oylarla "Hür Seçimden konu açmak da, kadınlı erkekli bütün insanlarla düpedüz alay etmek olur.

KADIN "HIÇ"İN HEP OLUŞU

Türkiye'de kadın cinsinin neredeyse Antika çağlar artığı bir "Alt Sömürülen Sosyal sınıf" oluşu gerçekliğinden hangi ekonomik - sosyal sonuçlar çıkar?

Antika Tarihteki kölelerin durumu ile, Modern Tarihteki kadınların durumu arasında ana çizisiyle benzerlik vardır.

Antika Tarihin köleleri, hiç bir zaman Bilinçli bir Sosyal Sınıf olarak herhangi tutarlı bir Sosyal Devrim'i başaramamışlardır. Marks'ın pek güzel söylediği gibi, bir alt sınıf: "Eğer devrimci değilse, hiç bir şey değildir". O bakımdan koca tarih boyu, Sosyal Devrim bilincine ve davranışına eremeyen Köle sınıfı, bir büyük "Hiç" olup gitmiş sayılabilir.

Doğrudan doğruya Köle sınıfının kendisi, Efendi sınıfını kaldırıp, başka bir düzen kuramamış ve tutunduramamıştır. Irak latifundiyalarında çalışan köle Karmıt'lar Devleti bile, sosyal tutarlı bir çözüm getiremediği için çelişkileri azarak çöküp gitmiştir. Efendilere isyan eden köleler, iktidara geçer geçmez, kendileri efendi kesilmekten kurtulamamışlardır. O zaman, Anadolu içlerimize pusmuş kötümserlik felsefesi: "Gelen gideni aratır" deyimini hakikat kerresine çıkartmıştır.

Ancak, devrimci olmayan alt sınıfın hiç oluşu gerçekliği, belirli bir uygarlık çerçevesi içinde mutlak hakikattir. Medeniyetlerin birinden ötekine geçilirken, her atlayışta görüldüğü gibi, diyalektik inkârlar ve inkârların inkârları kaçınılmaz bir başka gerçeklik olur. Belirli medeniyet içinde sosyal devrimci olmayan alt sınıf, yalnız kendisini değil, bütünüyle top-

lumu, medeniyeti de hiç indirir. Bir Medeniyetten ötekine sıçrayış basamağında, olayların önüne geçilmez diyalektiği o "hiç"liği "hep" yapmaktan geri kalmamıştır.

Antika Tarihte köleliğin, kendi sosyal sınıfı ile birlikte Medeniyeti de "Yok" edişi sırf olumsuz bir olay değildir. Kölelik yok olurken, kendi Medeniyet biçimini yok etmekle ve yok ettiği için, gelecek yeni bir medeniyetin doğuşunu hazırlar. Barbar akınlarıyla bir Tarihçil Devrim doğması için tabanı olgunlaştırır.

Köle isyanlarının kör gücü, karanlık davranışı, her türlü Sosyal Devrim olanaklarını yok etmiştir. Ama, Sosyal Devrimin yerine geçen Tarihçil Devrimin olanaklarını var etmiştir. Köleliğin sessiz ve dilsiz direnişi, en sonunda, Çürümüş toplumun üzerine gürbüz Barbar akınlarını mıknaş gibi çekmiştir.

Demek, tarihin en olumsuz güçleri bile, eğer gerçekten güç ve olumsuz iseler, yani olumsuzluk bir gerçek olay ise, er geç ve ister istemez bir olumluluğa sıçrayabilirler. Kadının Modern toplumdaki "Hiç"liği, tıpkı Antika toplumdaki Köleliğin "Hiç"liğine benzer. Kadın, madem sosyal çelişkinin "Hiç"e indirdiği gerçekliktir, bu "Hiç"liğin diyalektik tepkisi, önüne geçilmez bir güç olmaktan geri kalmaz. Kadını, erkekler tahakkümü ve saltanatı istediği denli "Hiçe" saysın, onun kritik "Hepliğe" varan momentleri toplumda kaçınılmaz olabilir.

O tepki, bütün yasak edilmiş güçler gibi, yeraltında, gizli, sağır, derinden derine işleyen bir güçtür.

KADINCIL DÜZEN

Tarih Tezi kitabından

Buna yanlış olarak bugün "Anaşahlık" adı veriliyor. Erkek, kendisi topluma baş olunca, sahiden zorba "şah" kesildiği için, zamanımızın "erkek" ilmi, Yukarı Vahşetin Totemci kadıncıl düzenini "Anaşahlık" sayıyor.

Yukarı Vahşet konağında kadının güdücü rol oynadığını, ve bu rolünü barbarlık çağına dek geçirdiğini ilk Girit Medeniyetinde tanrıların hep kadın olması açıkça ispat eder. Yeri gelince göreceğiz. (Tarih-Devrim-Sosyalizm Kitabının ikinci kitap dördüncü bölümü. Bkz. Aşağı Barbar Hayatı: Anahan yazısı)

Burada kadıncıl üstün düzenine Cro-magnon'lar devrinde belgeler eksik sayılamaz. Kromanyonların, İspanya'da daha acemice çizdikleri, "Kadınli erkekli harp sahneleri" (C.M.Y.), Sapiens kadınının savaş alanında erkekle boy ölçüştüğünü ispat eder. İnsanın ilk yazılı tarih tutabildiği çağlarda, bizzat Herodot, kadıncıl düzenli pek çok toplumlar sayar. Amazonlar ve Syrüs'ü yenen Asya'lı müthiş kadın hikayeleri, medeniyetten 3-4 bin yıl sonralara dek kadıncıl düzenli toplumun ayakta durabildiğini gösterir.

Sapiens insanların, kemikten, fildişinden, steatitten, bazen balçıktan yaptığı heykelciklerin hep kadın olması tesadüf değildir.

"Fildişinden, steatitten heykelcikler de imâl ediyorlardı. Bunlar arasında pek şişman kadın heykelcikleri vardı. Bu ka-

din heykelcikleri Cro-magnon'dan çok Grimaldi tipini düşünürüyor. Boschiman kadınlarını andırıyolarlar." (V.V.E.H., s. 46/1). "Bir küçük fildişi baş bulunmuştur. Bu komplike (girift) kuvafürlü bir genç kız başıdır." (Keza).

Sapiens insanların yaptıkları bütün resim, heykel, desenler içinde hemen hemen hiç erkek bulunmayışı, o toplumda kadının baş rolü oynadığından başka bir şeyle izah edilemez.

Yukarıda söylediklerimiz totemle karışık manevi belgelerdir. Kadıncıl düzenin ve o zamanki kadın üstünlüğünün maddi belgesi daha güçlüdür.

"Mağarada bulunan kadın kafa kutusunun hacmi, bugünkü erkek kafası hacminin ortalamasından üstündür. Bir vuruşla kafa çökertilmiş görünüyor." (V.V.E.H., s. 43/1)

Bugünkü kadının tipini ele alıp, erkeğin "üstün cins" olduğunu ispata kalkışanlara, Us-insanı kadınının erkekten "kafalı" olduğunu, belki de erkekler dururken kırılmış bu kafatası aşırıca belgeler. Bugün, aynı çağ fosil insanlarından bir kadınla bir erkeğin kafa ölçüleri, aynı gerçeği belirtir. Redsmot erkeğinin Kalot yüksekliği 55.5 iken kadınının Kalot yüksekliği 58.3'dür. (W.M.A.). Demek, Tarihöncesi kadını erkekten 3 derece daha beyinlidir. Bugünkü kadında bir eksiklik varsa, bunu tabiatın gereği saymamalı, erkeğin 10 bin yıldır kadını içine düşürdüğü çıkmazda, baskıda ve ezide aramalıdır. Sonradan, erkek kafasının ve gövdesinin de daha iri olması nasıl erkeğin toplum düzeyinde üstün Babaşah kesilmesiyle izah edilebilirse, Vahşet çağındaki kadın kafasının daha hacimli olması da, tıpkı öyle, o zaman toplumu güden kadın, "Anaşah" olduğunu gösterse gerektir.

KADININ ALT EDİLMESİ (Alt-insan)

Tarih Tezi kitabından

Eskiden (Aşağı Barbarlık konağında) bütün varı: "İpi ile kuşağı" anlamında oku ile yayından öteye geçmeyen erkek, dışarı işinde sürüsünü büyüttükçe önem kazandı. Kontrol ettiği zenginlikleri ve yetkileri arttı. Karşısında Orta Vahşet konağından beri kutsallaşmış anacıl hukuk vardı. Ana düzeni çoban erkeğin egemenliğine engeldi. Onun için, ekonomi gücü artan erkeğin ilk işi, anacıl düzenin kayıtlama ve kısıntılarını aşındırmak oldu. Eski Yunan mitolojisi, anacıl Girit toplumuna karşı barbar sürülerinin babahan düzenini dayatışlarıyla doludur. Kahraman Thesee'lerin, Tanrı Zeus'ların başlıca sosyal ve tarihcil görevleri, Anahanlığı yıkmak ve kötölemektir.

Toplumda, saygıdeğer Ana-tanrılar yok edilemediği zaman alt edildiler. Kuşaklara masal biçimli eğitimle, hep "Devanası" gibi, "Meduz" gibi adlarla iğrenç ve korkunç gösterilen varlık, Orta Barbarlığa dek tapılan; ondan sonra da halk inancında bir türlü sökülüp atılmayan kadın-ana idi. Erkek, anacıl düzeni yıkmak için, yapmadık zorbalık, göstermedik kancıklık bırakmamış görünüyor. Tanrıların atası yıldırım Zeus, Kadından tohumunu çalacak, kadın yerine kendisi gebe kalacak ve çocuk doğuracak kertelere dek, Anaşahı en tabii görevlerinde bile ortadan kaldırmaya çabalar.

En sonunda, kadın alt oldu. Fakat bu, kandaş eşitliğin içinde açılmış bir gedikti. Kadın sindirilirken, gelecek kuşaklara, toplum içinde bir insanın ikinci ve alt edilebileceği öğretilmiş ve sindirilmişti. Seçkin kişiler, kadına karşı kazandıkları zaferle, toplumda artık eskisi kadar hür ve eşit olmayan insanların bulunabileceğini, ezilebileceğini, sömürülebileceğini ahlâklaştırdılar.

Yeni üretim gelişmeleri, seçkinler çevresinde ve emrinde yanaşma, çeri, çoban gruplarının beslenebilmesine elverişliydi. Artık köle edinilebilirdi.

AŞAĞI BARBAR HAYATI: ANAHAN

Tarih Devrim Sosyalizm kitabından

"Kan, vahşet halinin orta konağında doğdu, yukarı konağında gelişti, elimizdeki bilgi kaynaklarının elverdiği ölçüde bildiğimize göre, gelişiminin doruğuna Barbarlığın aşağı konağında erişti. Onun için biz, bu gelişim konağından baŐlamalıyız." (F. Engels)

Bu VAHŞET denilen çağı, insanlığın fosiller berisinde yaŐamadıđı doğrudur. Kan örgütü içinde yaşayan AŞağı Barbarlık Konağının ekonomi temeli Őöyledir:

"Nüfus son derece seyrek; nispeten sık olduğu yer, ancak kabile merkezidir. Bu yerin çevresinde gepgeniŐ daireler halinde av arazisi yayılır, sonra onu öteki kabilelerden ayıran koruyucu tarafsız orman gelir. İŐbölümü mutlak surette kendiliğinden (spontane)d/r; yalnız iki cins arasında iŐbölümü vardır. Erkek savaş yapar, ava gider, balık tutar, beslenmek için gerekli ilk maddeyi ve bütün o işin icap ettirdiği ev eŐyasını tedarik eder. Kadın, evin bakımını ele alır; besiyi ve giyimi hazırlar, yemek piŐirir, iplik eğirir, dikiŐ diker. Her ikisi de kendi alanlarında; erkek ormanda, kadın evde efendidir. Her biri kendi yaptığı ve kullandığı aletlerin mülkiyetine sahiptir. Erkek silahlarının, balık ve kara avcılığı aletlerinin, kadın ev eŐyalarının sahibidir. Ev birÇok kişi için, Öok defa birÇok aile için ortaklaŐadır (Baneroft'a göre: kraliÇe Charlotte adasındaki Haidahlar'da aynı çatının altın-

da yedi yüz kişilik evler bulunur. Nootkalar'da bir kabilenin tüm insanları aynı çatı altında yaşıyordu.)" (F. Engels)

Böyle bir "Kamu evinde" (Sosyalist evde) iktidar, ana kadındadır. (Anahanlık: Matriyarkalizm):

"Sosyalist ev' demek, evin içinde kadının hakimiyeti demektir. Hakiki babayı kesinlikle tanımak imkansız bulunduğundan, özel bir ananın tanınması, kadınların, yani ananın yüksek itibar görmesi anlamına gelir. İlk Toplumda kadının erkeğe köle olduğunu düşünmek, 18. Yüzyıl filozoflarının bize aktardıkları en saçma fikirlerden biri oldu. Kadının durumu yalnız özgür değil, fakat pek itibarlı idi de." (F. Engels)
Uzun yıllar İrokua-Seneca'lar içinde misyonerlik yapan Arthur Wright anlatıyor:

"Bunların henüz eski "Uzun evler"de (birçok aileli sosyalist evlerde) oturdukları zamandaki ailelerine gelince (...) Orada daima bir Clan (bir Kan) egemendi, kadınlar kocalarını başka Olanlardan (Kanlardan) alıyorlardı. (...) Genel olarak evi yöneten kadın partisi idi; erzaklar orta malıydı: Fakat bu ortaklaşa erzaka kendi payına düşeni getiremeyecek kadar hayta yahut beceriksiz olan kocanın veya aşığın vay idi başına gelenlere; evin içinde adamın çocuklarının sayısı veya ev içinde sahip olduğu şeylerin miktarı ne olursa olsun, (adam) her an bohçasını koltuğu altına alıp kirşi kıracak duruma sokulabilirdi. Hem sakın ola kafa tutmaya kalkışmasındı; evin içini onun dayanamayacağı kertede sıcaklık basardı. Herifin kendi Clan'ına (Kan'ına) dönmekten yahut çok kez olduğu gibi, başka bir toplulukta yeni bir evlenme aramaktan başka yapacak bir işi kalmazdı. Clanlar (Kanlar) içinde kadınlar, büyük iktidardılar. Başka her yerde de öyleydiler ya... İcabında tuttukları gibi, bir şefi görevinden azlederek, basit bir savaşçı safına indiriveriyorlardı." (F. Engels)

ANAHAHLIK GELENEĞİNEN "MAGNA KARTA"YA

İlkel Sosyalizm'deri Kapitalizme İlk Geçiş: İngiltere kitabından

İngiltere'nin ilk tarihte benzer olaylarını yazan Roma Tarihçisi Tacitus; besbelli İngiltere'de gördüğü insanlıkla Roma'lı medenileri zihninde yüzleştirdikçe, utanç ve tiksintisinden kendini alamayarak, Antika medeniyet "Nizam-ı İçtimaî"si, "Sosyal Düzen"i içinde yaşayan "Hür Kişi"leri şöyle anlatır:

"Gerçekten dünyaya büyük bir sabır örneği olduk. Eski devirler nasıl hürriyetin son kertesini görmüşse, biz de köleliğin en aşağı derecesine tanık olduk. Hafiyeler, konuşmak ve duymak hakkını bile bizden aldılar. Susmak kadar unutmak da elimizde olsaydı, sesimizle birlikte kafamızı da kaybedecektik." (C. T., Agrikolan'ın Hayatı, s. 4, Arık, 1945)

Yeryüzünü, Uzakdoğu'dan Fransa'nın göbeğine dek kaplamış olan bu Antika medeniyet rezilliği, İngiliz barbarını yutamamıştı. Aynı günler, Barbar İngiliz de Romalı'yı başka türlü görmüyor. Antika Romalı'nın Britanya adası barbarlarına getirdiği medeniyeti, halk toplantısında barbarlar şöyle özetliyorlardı:

"Valinin adamları, Proküratorun uşakları, hareketi başımızdan eksik etmiyorlar. Hırs ve şehvetlerinden hiçbir şey kurtulmuyor. Harbde ganimeti yiğit olan kazanır. Bu Romalıların çoğu korkak, âciz mahlûklar oldukları halde, evlerimizi soyuyorlar, çocuklarımızı kaçırıyorlar, bizi zorla askere alıyorlar." (C. T., Keza, s. 18)

Romalı'ya "beynini kaybettiren" gizli polis Devleti, sınıflı medeniyetti. Yoksa, başka her toplum insanı gibi, Romalı da; Tacitus'un pek yerinde söylediğine göre: "Eski devirlerde hürriyetin en yüksek derecesini" tatmış insandı. O "Eski devir", İnsanı insana düşürerek paçavraya çevirmiş olan medeniyetten önceki İlkel Sosyalizm düzeni, barbarlık çağı idi. Çünkü:

"Britanya'ya ordusuyla ilk giren Roma Generali Julius Caesar'dı. Bazı başarılar kazanıp halkın gözünü korkutmuş, sahili ele geçirmiş ise de, adayı bir mülk olarak kendinden sonra gelenlere miras bıraktığı söylenemez; ancak keşfettiği söylenebilir. Çok geçmeden (Roma'da) iç savaş başladı. Büyüklerimiz silahlarını kendi yurtlarına karşı çevirdiler. Britanya uzun zaman, barış yıllarında bile, unutuldu. Augustos buna politika diyordu: Tiberius emsal sayıp, sefelinin izinden yürüdü. Calligula'nın Britanya'yı istila etmeyi tasarladığı iyice biliniyordu; ama kararsız kafası fikrinden çabuk caydı. Zaten Cermanya'ya karşı giriştiği büyük teşebbüsler de suya düşmüştü. İmparator Claudius ikinci bir istila hareketine girişti. Adaya muntazam ve yardımcı birlikler geçirdi. Vespasianus'u da kumanda heyeti içine aldı. Bu, Vespasianus'un sonraki başarısına bir başlangıçtı. Kabileler boyun eğdiler, krallar esir alındı, böylece kader Vespasianus'a gülmüsedü... Konsüllük (Osmanlı'da Vezirlik) ettikten sonra Britanya'ya vali olarak gönderilenlerin ilki, Aulus Plautius'du. Ondan sonra Ostarius Scapula geldi. Her ikisi de seçkin askerlerdi. Yavaş yavaş Britanya'nın güney bölgeleri bir vilayet haline getirildi." (Keza, s. 17)

Bu Britanya'yı medeniyete sokmak mıydı? Hayır. Tacitus Tarih kalpazanı değildir: "Bizden önceki yazarlar henüz bilmediklerini, edebiyat yaparak gizlemeye uğraştılar, ben olayları olduğu gibi anlatmaya çalışacağım" (Keza, 12) der. Ancak o zamanki bilgi düzeniyle gördüklerini açıklar; ona göre:

"Britonlar vahşidirler Uzun bir barış devresiyle henüz zayıf düşmemişlerdir. Rivayete göre, Galler de vaktiyle büyük, savaşçı bir millet imiş. Barışla birlikte üzerlerine bir uyuşukluk gelmiş, içlerinde yiğitlik, hürriyet sevgisi kalmamış. Claudius'un istilası sırasında yenilen Britanyalılar da aynı akıbete uğramışlar; ötekiler, bir zaman Galler nasıldıysa öyle kalmışlar." (T, Keza, 15)

"Vahşi" sayılan "Barbar" Britanyalılar'a, medeni Roma ne yaptı? Önce, barbar toplumların küçük, demokratik dağınıklıklarından kallesçe yararlanıp, onları birer birer avlamaya girişti; Tacitus, barbarın sosyalist KAN teşkilatını veya her Kabile bölümünü ayrı bir "Devlet", seçimle iktidara gelmiş Kan şefini de, medeniyetin zorba devlet başkanı, Kralı ile bir tutuyor. Bu karıştırış bir yana bırakılırsa söyledikleri barbar toplumların gerçekliğıdir:

"Eskiden (Britonlar) krallara itaat ederlermiş; şimdi reisleri yüzünden çeşitli partilere ayrılmışlar. (Bizim için de, kuvvetli kabilelerin birlikte hareket etmemelerinden daha faydalı bir şey olamaz)... İki veya üç devletin ortak bir tehlikeye karşı koymak için birleştiğı pek görülmez. Bundan dolayı, teker teker dövüşüp, hep birlikte yenildiler." (T, Keza, 15)

İşte, medeni Roma devletçiliğı, bölünmüş oymaklar, kolayca yenilen o Britanya'daki barbarlar arasına Tefeci-Bezirgân firavunluğunu sokabilmek için iki yol güttü: 1 - Bezirgan münasebetlerine tek tük üsler kurmaktı; Barbar kralları soysuzlaştırmak için, teker teker lükse alıştırdı. Birinci üsler, bezirgânlığın silâhlı ve göze batan zorbalığı idi; ikinci metod, medeniyet afyonu ile barbar elebaşılarını satın alıp, uyuşturarak kaleyi içeriden fethetmeye çalıştı. Ve bunu en hinoğluhince bilinçle yaptığını Tacitus'ten öğreniyoruz. Yapılan, şimdiki "Amerikan Yardımı" idi:

"Bundan başka bir kasaba kurularak, içine eski askerler yerleştirildi. Bazı siteler kral Kogidumnus'a hediye edildi.

(Bu adam bize son zamanlara kadar sadık kaldı.) Gerçekten de, kralların kendilerini esaret aletleri olarak kullanmak Roma ulusunun eski bir geleneğidir." (Keza, 17) "Dağınık bir halde yaşayan medenileşmiş Briton'lar savaşa karşı tabii bir eğginlik gösteriyorlardı. Agricola'nın maksadı, lüks yaşamayı göstererek onları sulh ve sükûna alıştırmaktı. Hususi teşvikler ve resmi yardımlarla yerlilere tapınaklar, pazar yerleri, konaklar yaptırdı. Heveslileri övüyor, yavaş davrananları cezaya çarptırıyordu. Herkes valinin gözüne girmek istediği için, rekabet, zorun yapacağı işi gördü. Sonra, yerli reislerin oğullarına liberal bir terbiye verirdi. Briton'ların doğuştan kabiliyetlerini, Gaİlerin büyük emek harcayarak elde ettikleri maharetlerinden üstün bulunduğunu söylüyordu. Neticede, biraz önce Romalıların dilini kullanmak istemeyen yerliler, çok geçmeden hatip olmak sevdasına düştüler. Böylece, bizim giyim tarzımız bile moda oldu. Toga, sık sık görünmeye başladı. Briton'lar yavaş yavaş kötü alışkanlıklarımızın çekiciliğine kapıldılar. Revaklara, hamamlara, süslü ziyafet salonlarına alıştılar. Bu onların esaretini sağlamak için bir tedbirdi; cahiller ise ona "Medeniyet" adını veriyorlardı." (Keza, s. 26)

Demek, "Baticıların bugün hâlâ geri ülkeleri macunlamak için yeni bir şey icat etmelerine hacet yoktu. Fakat, Romalılar Britanya'da "Esareti sağlamak" metodlarını modern sömürgeciler kadar tutturabildiler mi? Sekizinci Konsül-Vali:

"Kabilelere boyun eğdirip aralarına kuvvetli garnizonlar yerleştirdi... Bunlara güvenerek, Mona (Man) adasına saldırıya başladı... Valinin uzakta bulunması dolayısıyla, korku kalmayınca, Briton'lar aralarında esirliğin kötülükleri üzerinde konuşmaya... Kızgınlık ve kinlerini körüklemeye başladılar. "Sabrın faydası yok", diyorlardı, "biz dışimizi sıktıkça" onlar "medeni Romalılar" üzerimize daha ağır yükler yüklüyorlar. Vaktiyle kabilelerin bir kralı vardı, şimdi ikişer kralı var. Vali kanımızı emiyor, Prokürator, varımızı yoğumuzu

elimizden alıyor. Bizim için, efendilerimizin anlaşmazlıkları, anlaşmaları kadar tehlikeli... Biz de en zor olan adımı atmışız: Yani toplanmış konuşuyoruz. Sonra, bu gibi işlerde ihtiyat, atılganlıktan daha tehlikelidir..." Bu fikirlerle çoşan bütün ada halkı, Kral hanedanından Boudicca adlı bir kadının kumandası altında silah sarıldılar. Çünkü onlar, asker komutanlarında cinsiyet farkı gözetmezler." (C, Keza, s. 18-19)

Yani, İngiltere halkı, birinci yüzyılda, henüz Aşağı Barbarlık konağını pek aşmamış: Anahanca Kandaş bir toplumu yaşıyordu. Onun için, kurnaz Romalı Agricola, tatlı sert soysuzlaştırmasına, "medeniyet" modası ile "esareti sağlamasına rağmen, Britanyalıları Antika medeniyet köleliğine bir türlü sokamadı; huylarınca gitmekten başka çare yoktu. Roma egemenliğinin sonucu bu oldu:

"Britanyalılar, gururlarına dokunulmazsa, asker, vergi, devletin istediği herşeyi seve seve verirler; ama hakarete hiç tahammülleri yoktur. İtaate alıştırmışlarsa da, köleliğe daha alışmamışlardır." (C. Tacit, Ag., ete, s. 16)

Tek tük, "Kral" çocukları Toga modasıyla kandırıldıysa bile, onlar, şimdiki Amerikan şirketlerinin ajanları kadar olsun, milleti dejenere edemediler. "Sezarlar uğruna güdümlü kulluk teorisi" Briton adasında sökmedi. E. Despois haklıydı: "Büyük Britanya, hiç bir vakit tümüyle zincire vurulmamıştı." İşte, İngiliz Magna Kartası: O henüz Tomris gibi Anahan örneği Boudicca adlı Amazonların buyruğunda antika medeniyet baskısına karşı ayaklanıp savaşa giren ilkel "Sosyalist" toplumun zaptedilmez, hürlük, eşitlik, doğruluk, yiğitlik gelenek ve görenek üretici güçlerinden kaynak alacaktır.

SEYREK VE CILIZ KENTLEŞME + EDEBİYAT CİLASI

İlkel Sosyalizm'deri Kapitalizme Son Geçiş: Japonya
kitabından

Ossaka eyaletinin doğu güneyinde Çin kopyası Nara; aynı limanın doğu kuzeyinde, tam 35 derece paralel üzerine yerleşen Kiyoto: Antik Yunanistan'ın Korint kenti benzeridir. Ossaka limanı ile Pasifik'e açılan ve Ezraka'dan daha içerlek bulunan Goari körfezi ile Japonya'nın en büyük gölü olan Freyse, Japon denizine açılacak Bimaka suları arasında eşsiz bir yer tutar. Böylece üç denizin ortasında ideal bir korсанlık antreposu oluşuyla, Yunanistan'ın Korint'ini de, Atina'sını da içine almış olur.

İşte, modernleşme çağına dek Japon dünyasının biricik rakipsiz ulu kenti, Heiankio (BARIŞ KENTİ) veya Kiyoto olacaktı.

Besbelli, bu çağ Japon kanları içinde Heike'nin egemenliği ile başlar.

Heian Çağı, kültür bakımından Japon klasik çağı sayılır. Bir egemen kanla doğup, kan kavgalarıyla aşınarak ölür:

"794 yılı, imparator Kammu, başkentini Heiankio barış kentine; şimdiki Kiyoto'ya taşıdı. Burası 1868 yılı Meijl restorasyonuna (yenileme) kadar, yani 1000 yıla yakın zaman imparatorların durağı: rezidansı oldu. 1184 yılı, Heike klanının çöküşüyle sona erdi. 9. yüzyıl ile birlikte Fuji Wara ailesi imparatorlar sarayında birinci mevki tutuyor ve siyasette-edebiyatta seçkin adamlar belirtiyordu. 10. ve 11. Yüzyıl

saz şairleri (Hruar) için en parlak yüzyıl oldu. Sona doğru, Taira ile Minamola klanları arasındaki mücadele, her birinin öncülük iddiasında bulunduğu o medeniyet çağının sonuna işaret oldu." (Kuni M, s. 47)

Görüyoruz: Hep medeniyetten dem vurulur. Beride ise "AİLE" ve "KLAINTLARIN kavgasından söz edilir. Burada hatta "İMPARATOR SARAYI" denilen Japon kurumunda bile, klasik anlamda bir sınıflı toplum doğduğuna bir delil de, edebiyat akımlarının henüz kadınlar elinden çıktığı ile açıklanır. Şiir ikinci derecede gelir. Kuran-ı Kerim'in seci ve kafiyeli ayetleri gibi, akıcı bir nesir, birinci yeri tutar. Yalnız bu edebiyatın, Çin ve Kore özentisi bir avuç kapalı egemen kast ulularının zevkine göre olduğu, unutulur. Gerçekte, kadınların egemenliğinin sarayda bile yansıdığı, Japon anahan geleneklerinin baskınlığını gösterir. Erkek üstünlüğü, saray edebiyatında çok sonraları görülecektir.

Şimdiki tarihçilerin deyimiyle:

"Saraylı aristokrat yazarlar, Bonlar (bilgin memurlar) ve özellikle kadınlar elinden çıktığı için "zarafet" (eğlence-biçim güzelliği) ve kılı kırk yaran latif eğilimleriyle doludur, ikinci derece hatıralar, Nikiki adlı küçük anonim eserleri, başvekil notları, akıl kurmalar, kişi zevkleri, meşaka gibi insancıl çabalara yönelim; 11.-12. yüzyılda Kekişu denen şiir; geziler, aşklar üzerine klasik Japon edebiyatının en yüksek iki eseri, iki kadın tarafından yazıldı. Bunlar, Şikunu Murasaki-nia Manogaiar Genji ile Suagoh-Yei'in Mokurano Soşi adlı eserleridir." (Kuni M, s. 48)

Heian çağında ikinci göze çarpan yazarlar, kültür olayı (inançlar) alanında belirdi. Çin medeniyeti, kendi çökkün inançlarını, barbar Japon'a uzaktan göstermekle kalmadı. Japonya'ya giren Budizm, su içinde zeytinyağı gibi, ayrı ve yabancı kalmamak istedi:

"İ/c/ büyük tarikat kurucusu Kabe Daişi ile Denkyo Daişi, Çin Budizm'ini Japonlaştırmayı başardılar." (Kuni M, s. 46)

Sarayın din ve edebiyat açılışları, Anadolu köylüsünün dediği gibi "VAKFA HAVLAMIYOFTI" idi. Bütün edebiyat ve din gösterileri altında yapılan iş, Japon barbarlığın ilkel sosyalist yapısının medeniyet özentili ruhlarda aşındırılmasıydı.

Saray denen kapalı kast içindeki yapımlar, edebiyat ve din perdesi altında, çökkün Hint ve Çin medeniyet doktrini ni sızdırıyordu.

Ne kadar ilkel olursa olsun, bir kentin kurulması, toprağın önem kazanması, Japonya'da o zamana dek görülmemiş yeni üretimin yükselmesi; küçük ekincilik temelinin, eskilere dayanmasından ileri geldi.

Yukarı barbarlığa geçişin bütün tekniği hemen hemen Heian çağında Japonya'ya girdi:

"Heian çağından beri, demir saban ve orağın yapılması üzerine, tarım üretimi gittikçe yükseldi Tarla sürmekte öküz kullanıldı ve tarımın yıllık pirinç-buğday gibi değişik hasatları yapılmaya alışıldı." (OttoB, s. 197)

Tarım ve saban tekniği, yukarı barbarlığa küçük ekinci üretimini dayattı. Japon toplumu ise, kişi mülkiyetini bilmeyen ilkel barbar sosyalizmini yaşıyordu. Onun için kurulan tek tük kentlerde toprak mülkiyeti, her yukarı barbar toplumunda olduğu gibi tanrıya adanmış sosyalist ve kutsal bir karakter aldı.

Bu ilerleyiş, TAİKE TOPRAK REFORMU ile oldu.

Kenti, hep devlet sanan klasik tarih ise, o sosyalist toprak mülkiyetine, devlete ait toprak sahipliği (Staatseigenen Landbesitzer) adını veriyor.

ŞAMANLIK: ANAHAN DİNİ

Dinin Türk Toplumuna Etkileri kitabından

İlk cinsel yasaklan ile; KAN kutsallığın sembolü olan Totemler dinidir:

"Tsınler, daha aşiret hayatı yaşarken, aşiret 4 Batından derieşikti. Her Batın (karın), ordugahın bir cihetini kendisine tahsis ettiği için, cihetler, Batınların sembolü renklerle boyalıdır. Her Batın'ın bir Totemi vardır ki, bir hayvan adıdır. Her batın kendisine bir mevsimi kutsal zaman saydığından, kendi Totemini özel mabuduna (tapacağına) ve gene kendine has olan mevsimde kurban eder. Elemanlardan her biri, Batın'lardan birinin sembolüdür. Tüm aşiretin Totemi ise Öküz'dür. Bundan dolayı, yıl ortasında 4 tapacağın babasına öküz kurban edilir." (Z. Gökalp, Keza, s. 16)

"4 elemanın temsil ettiği tapacıklara, Orhon Kitabesi'nde YERSU'lar adı verir. Yersu'lar ilkin 4 iken sonra 3'e, daha sonra 8'e ve en sonra da 17'ye çıktılar." (Keza, s. 34). "Renk deyimleri vaktiyle birer ayrı kutsallığın sembolleriydiler. İlk zamanlar, aşiret 4 Batın'a ayrılmıştı. Her Batın'ın ayrı ortak vicdanı, ayrı dayanışması, ayrı ülküsü vardı. Bu ayrılıkları cihetlerden, mevsimlerden, elemanlardan, hayvanlardan, renklerden edinilmiş 4 çeşit sembollerde görüyoruz. Bu 4 Batın'dan her birinin ayrı bir kutsallığı vardır. Kutsallığın 4 çeşidi, bu 4 çeşit sembollerden tecelli eder... Batın, ailenin en eski ve en büyük dairesidir." (Keza, s. 20)

Burada Arapça BATIN denilen aile, Morgan'ın Gens dediği KAN (KHAN)dan başka birşey değildi. Toplum Kan örgütlü, Din o örgütçe Yersu'lu ve Totem'lidir:

"Tsirlerini dini, özellikle aile dayanışmasını var eden ve güçlendiren bir dindir. Her Yersu kendi Batın'ının özel koruyucusudur, has tanrısıdır. Bu din bir yandan aileye ve Totemizme bağlı olduğu halde, öte yandan ANACIL NE-SEB'e dayanır. Buna, kadın elemanına başışladığı imtiyazlardan ötürü, KADIN DİNİ de denilebilir. Avrupalıların ŞAMANİZM dedikleri din, Türklerin yalnız bu Kadın Dini sisteminden, yani 4'lü sınıflamaya dayanmış TSİN dininden ibarettir." (Keza, s. 20-21).

"Bu dinin ruhanileri: KAM'lar, yahut KAMAN'lardır. Şaman sözcüğü bundan çıkmıştır. Şaman'a Yakut'larda OYON adı verilir ki, Oğuz'lardaki OZAN sözcüğü ile aynı asıldandır. Böylece, OZAN'ın kadim zamanda ŞAMAN olduğu anlaşılıyor. Yakut'larda kadın Şaman'a ODAKAN derler... Erkek Şamanlar da yaptıkları dini yahut sihircil törenlerde başarı kazanmak için, kadın gibi saçlarını uzatırlar, kadın elbisesi giyerler, ince sesle konuşurlar, hatta kendilerinin gebe kaldıklarına, bir takım balık, karga, ve ilh. gibi şeyler doğruduklarına inanırlar... Şaman, kadına ne denli benzerse, manevi değeri o denli çok olur. Bu kadınlaşma din mecburluğu, Şamanları ters cinsiyete dek götürdüğü söyleniyor." (Keza, s. 21-22).

Babahanlık'ta nasıl Baba hukuku egemense, Anahanlık dini olan Şamanlık'ta da Ana hukuku egemen olmuştur.

Yakut'larda her Şaman'ın AYEKİLA adlı bir Totemi vardır. AYE: Ana demektir. KİLA: Hayvan demektir. AYEKİLA: Anahayvan anlamındadır ki, Anacıl Totem demektir. Bundan başka, her Şaman'ın AMAGAT adlı bir müz'ü vardır. Orhon Kitabesi'nde bu maddeden kök almış bir de OMay sözcüğü vardır ki, Thomsen'ce TANRIKIZ diye tercüme edilmiştir.

"Dişi koruyucular, Şaman'lara mahsus değildir. Yakut'larda laiklerin de birer AYEHEZİT'i vardır. AYE: Ana demektir.

HEZİT: (ci) edatıdır. AYEHEZİT: Anacı demektir. Bu da dışı bir ruhtur ki, laik olan kişinin koruyucusudur. Görülüyor ki, Şamanizm teşkilatındaki gerek Totemler, gerek Koruyucu ruhlar hep dışıdır, bu dinin kadın dini olduğu bununla da sabittir." (Keza, s. 22)

İlk Türk dini, ilk Türk toplumu gibi, eşitliğin, kardeşliğin ve mutluluğun dinidir. Çünkü içine: Sınıf ve imtiyaz kurdu girmemiştir. Zıtlıkların işlediği Çin toplumu ile Türk toplumu arasındaki başlıca fark budur.

Çin'lilerden YANG ile YEN değerce birbirine eşit değildir. Bu sebeple, YANG olan şeyler (Uğurlu, Yüce), YEN olan şeyler (Uğursuz, Alçak) sayılır... Örneğin, erkek ile sağ, YANG oldukları için Yüce, kadın ile sol, YEN oldukları için alçaktırlar. Kadının Çin'de hakları erkekten aşağı olması ve sol yanın uğursuz tanınması bu sınıflamayla ilgilidir.

"Türk'lerde iki sınıfın değeri birbirinden başka olmakla beraber, kemmiyetçe (neçelikçe) birbirine denktirler." (Keza, s. 35). *"Türk'e göre hiç bir şey lakutsi (kutsal değil) olmaz. Bundan dolayıdır ki, Türkçe lakutsi sözcüğünün karşılığı yoktur."* (Keza, s. 49).

Yüce ve alçak bulunmayan Toplumun dininde, ne gökler ötesi, ne yerin dibinde ayrı evren de yoktu. Bir tek herkesin gördüğü şu dünya vardı. Türkler herşeyini eşit, canlı ve kutsal bildikleri varlığa, olduğu gibi: "ORTA DÜNYA" diyorlardı: *"İlkin budun çağında yalnız orta dünya vardır. Yer sular yer yüzünde idiler."* (Keza, s. 79). *"Orta dünyaya mensup ruhlar, ilkin 4 sınıflamadaki kutsal çeşitlere ayrılmıştır. Orta dünyanın eski Türkçesi JÖN, ACUN'dur. Şamanizm devrinde 4 mevsime mahsus kurban törenler ile, senenin ortasındaki büyük kurban töreni vardı."* (Keza, s. 79-80).

BİR ANAHAN: TOMRİS

Tarihöncesi ile ilgili *Yayınlanmamış Notlardan*

İnsan Toplumunda ilkin Ana egemenliği medeniyetin birkaç katı, on binlerce yıl sürdü. Bunu bize en güzel anlatan, hem de Türkiye'nin Bodrum Kentinde tam 2448 yıl önce (İ. Ö. 484) doğmuş Dorien Herodot'dur. Yazdıklarına 25 yüzyıldır "Medeni" gözle bakıldığı için ne dediği anlaşılammıştır. Bu gün de iyi anlaşıldığı öne sürülemez. Koca gerçekçinin Skit'ler, Cimmerler, Araplar, Hintliler, Habeşler, Libyalılar hatta Medler, Persler, Grekler hatta Mısırlılar, Allahlar üzerine yazdıkları, tükenmez tarih öncesi hazineleri olarak yatmaktadır. Bunlardan en tipik bir örnek verelim:

Pers efsane yiğidi Cyrus [Pers kralı]: tipik Orta Barbarlık Konağına yükselmiş Göçebe: Atilla, Cengiz, Timur gibi Baba-hanlık akıncısıdır. Bir anda Ortadoğu'da bütün Antika medeniyetlerin Allahlaştırılmış muazzam devletlerini ve parlak toplumlarını içi kof ulu çınarları deviren balta gibi üst üste yığar. Dünya egemenliği önüne, o zamana dek hiç adı işitilmedik (Medeniyetin insan yerine koymadığı için anmadığı) Masajetler [Zeki Velidi Togan: Peçenek] diye bir ulus çıkar. Bu, Hazar denizinin doğu otlaklarında ihtiyarlarını kestikleri söylenen tipik bir Aşağı barbarlık konağından yukarı çıkmamış Orta Asya topluluğudur.

"Oralarda oturan uluslar, yazın çeşit çeşit köklerle beslenirler, ağaçlarda buldukları yemişleri kışa sakladıkları" (Herodot Tarihi I, s. 202) "Çoğu yabancı yemişlerle yaşayan çe-

şitli birçok milletlerdi. Temin edildiğine göre kocalarla karı-ları, hayvanlar gibi göz göre göre temas ederlermiş" "Bu ulusta bir çeşit ağaç varmış ki, yapraklar ezilip suya katılınca renk verirmiş, bu renkle elbiseleri üstüne çeşitli tasvirler basarlarmış." (Keza, 203)

Herodotça "Son kralın dolu" sayılan müthiş bir kadın Anahan:

"Masajetler, İskitler gibi giyinirler ve yaşayışları da tıpkıdır. Yayan ve atla savaşır ve her iki türlü savaşta başarılıdırlar. Okçu ve mızrakçı (piquin)dırlar. Ülke âdetince sagare pik (iki yüzlü balta) kullanılırdı. Her çeşit altın ve bakırı bilirler. Mızrakları, ok uçları ve sağarlar için bakır kullanırlar. Altını miğferlerini, kılıç başlarını ve koltuk altlarında taşıdıkları geniş kemerleri süslemeye saklarlar. Atlarının göğüslerini koruyan zırhlar da bakırdandır. Gemlere, dizginlere ve koşumlara gelince onları altınla güzelleştirirler. Demir ve gümüş onlarca hiç kullanılmadığı gibi ülkelelerinde de bulunmaz. Ama, altın ve bakırları boldur. "İşte adetleri: her biri bir kadınla evlenir; ama hepsi ortak kullanırlar. Bu adet, Frenklerin iddia ettikleri gibi İskitlerde değil, Masajetlerde görülür. Bir Masajet bir kadını istedi mi, bulunduğu araya yere okdanlığını kaldırarak kadınla utanıp çekinmeden birleşir.

Onlar yaşama süresince hiçbir değişmeyecek sınır koymazlar; ama bir insan yaşlılıktan kırıldı mı, akrabaları toplaşır ve onu davarla birlikte keserler, etini pişirip yerler. Kendilerince bu çeşit ölüm, ölümlerin en mutlusudur. Hastalıktan öleni hiç yemezler; gömülürken, yazık olduğunu, kurban olarak boğazlanmaya yeterce yaşamadı, diye yakınırlar. Toprağı hiç ekmezler; sürüleriyle Arox'un (Ceyhun ırmağının) bol bol sunduğu balıkla geçinirler. Basbayağı içkileri süttür. Bütün tanrılar içinde yalnız güneşi kutlarlar. Ona at kurban ederler. Tanrıların en çabuğuna hayvanların en çabuğunu kurban kesmenin doğru olduğuna inanırlar.

Bugünkü insana bu kadar az "ahlaklı" gelen Masajetlerin ataklıkları ve yenilgileri nasıldır?

"Tomris, o zaman Masajetlere egemendi. Cyrus ona elçiler yolladı. Bahanesi evlenmekti. Ama, Cyrus'ün kendisini değil imparatorluğunu ele geçirmek istediğini prenses (Anahan) anladı. Toprağına girmeyi Cyrus'e yasak etti." (H, 204). Savaş başladı. Cyrus *"Arox'tan (Ceyhun ırmağıdır) aşmayı kolaylaştırmak için bu ırmak üzerine köprü attı ve askerlerini taşıyacak gemilerin üzerine kuleler kurdu."* (Keza)

Bunu gören Tomris'in teklifi, zamanın yiğitliği tanrılaştırılmış değme erkeğini titretecek mertlikte oldu:

"Hey, Med'ler kralı! Kendi teb'ana egemen olmakla yetin. Yok, illaki gücünü Masajetlerin gücüyle deneyeceksen, boşuna köprüler kurma uğraşmalarına katlanma. Biz, senin ülkemize geçmene yol bırakmak için bu ırmaktan 3 gün geri çekileceğiz; yahut sen bizi kendi ülkende karşılamak istersen, bizim gibi yap." (H, 205)

Ordusunda sürüyle esir krallar sürükleyen Cyrus, bir kadının bu gözü pek meydan okuyuşu önünde şaşkına döndü. "Perslerin başlıcalarını çağırdı." Barbar demokrasisi Cyrus içinde henüz yaşıyordu.

Toplantıda prensler: *"Tomris ile ordusunu kendileri (topraklarında) kabul edecekler."* Ancak zenginliği dillere destan, şimdi esir olan *"Karun ile Lidyalılar, konuşulmada hazırdılar, bu fikri uygun bulmadılar."* (H, 205) Karun yalvarıyordu Cyrus'e: *"Boyuna dönen ve bizim boyuna mutlu olmamıza elvermeyen Feleği çok düşün!.. Düşmanı kendi ülkemizde karşılar da yenilirsen, imparatorluğunu yitirmenden korkulmaz mı? Haydi üstün geldin diyelim: bu üstünlük, düşmanı kendi topraklarında bozguna uğratmak kadar bütünlemesine olur mu? Bu sefer de yendiklerinin peşlerine düşmekten başka işin kalmaz."* (H, 207)

Karun bu kadar kurnazdı da, niye Lidya'yı kurtaramamış; kendisi Cyrus'e esir düşmüştü? O zaman "Felek" bilirdi!

Persler henüz o kadar medenî, yani kalles de olmamışlardı. "6u gerekçelerden bağımsız olarak Cambyse'in oğlu Cyrus için bir karı önünde geri çekilmek ve ona ülke bırakmak ayıp olurdu." (H, 207)

Onun üzerine gene Medeniyet şu kancıklığı öne sürdü: "Biliyorum, Masajetlerin Persler kadar yararlanacak dünya nimetleri, yaşama tatlılıkları yok. Öyleyse çok çok davar kesilsin kotarıIsın, ordugâhta sofralar düzölsün; sofralara kraterler dolusu bol bol sufi şaraplarla her çeşit mezeler katılsın. O hazırlık bitince ordugâhta en kötü askerlerimizi bırakıp geri kalan orduyla ırmağa doğru çekiliriz. Yanılmıyorsam, Masajetler bunca güzel şeyleri görür görmez oraya koşacaklar ve o zaman kendimizi gösterme fırsatını bulacağız." (H, 268)

Cyrus bu kahpeliğe uymamazlık edemez. Savaş başladı. "Masajetler ordugâh muhafızlarını kılıçtan geçirdiler. Sonra hazır yemekleri görüp sofraya oturdular. Aşırıca yiyip içtikten sonra, uyudular sızdılar. Derken Persler çıka geldiler. Birçoklarını öldürdüler, daha çoğunu da tutsak ettiler. Tutsaklar arasında Tomris'in oğlu Spargapise bulundu." (H, 212)

Bu oyunu öğrenen Tomris, Cyrus'e şunu bildirdi: "Kanı bozuk Erkek-han! Başarıyla hiç böbürlenme. Başarını şu asma suyuna borçlusun. O su sizi beyinsizleştiriyor ve ancak dudaklarınızdan yüzsüzce sözler çıkartmak için gövdenize iniyor. Oğlumun üstüne kazandığın zafer bir savaşta gösterdiğin kendi gücünle değil, o baştan çıkarıcı zehirli yemle oldu. Şimdi dinle ve verilen şu iyi öğüde uy: Oğlum bana geri verirsen, senin cezanı çekmeksizin topraklarımdan çekilmene katlanırım. Yoksa, Masajetlerin egemen sahibi olan güneşin başı üzerine yemin ediyorum, evet seni ne kadar bozuk olursa olsun o kendi kanınla tıka basa doyururum!" (H, 212)

Cyrus kurnazlığından dönmez. Savaş yeniden kızışır. "Bu savaşma sanırım barbar uluslar arasında hiçbir zaman gö-

rülmedik yamanlıkta korkunç oldu. İki ordu bir mesafeye dek yaklaşınca, ilkin bir yığın ok atışıldı. Oklar tükenir tükenmez, mızraklarla birbirlerinin üzerine ılgar edilip elde yalın kılıç girişildi. Persler ordusunun en büyük kısmı o yerde yok edildi ve Cyrus'ün kendisi de tam 24 yıl egemenlik sürmüş olduktan sonra savaşırken öldürüldü. Tomris, ölüler arasında o erkek hanın leşini buldurup kötüleyerek, başını insan kaniyla dolu bir kırbanın içine doldurdu." (H, 212)

Güneş-kadın-han oğlunun kanlı öcünü alırken şöyle dedi: "Seni canlı canlı boğamadıysam da, kendi açtığın kuyuya kurduğun tuzağa kendin düş! Oğlumu yok etmekle beni de bitirdin; ama seni de, söz verdiğim gibi susamış olduğun kana doya doya kandıracağım."

Masajet ordusunun askerleri, karşılaştıkları ordulara erkekler ordusu gibi görünüyor. Fakat kadınların da savaştığı, yalnız Masajet savaşçısı denilen klanın da kadın erkek bir arada savaşmadan geldiği anlaşılıyor.

"Sagare" adlı ikiyüzlü balta, hatunhan çağında medeniyete girişte Girit kültüründe en büyük kuşlu sembol olarak kalır. Arkeologları şaşırtan bu sembol aşağı barbarlık konağının belgesidir.

Sağar S/L-ancher: "Amazonlar da bu çeşit silah kullanırlardı." (H. Kolu, s. 126) der.

"Güzel yazarlardan bir çoğu tanık oluyorlar. Herkül Amazonlara karşı bir sefer açtı. Hippolita da Amazonlar kraliçeleri ile okdanlığını kaçırıp Grekya'ya getirdi. These'e'nin gövdesi altında Atinalılar Avrupa'ya akın etmiş olan bu kadınları yenip püskürttüler. Bu tarih Cimon tarafında, Perslere karşı Atinalıların yaptıkları savaşları gösterilen özenişle tasvir ederdi." (s. 39, Karden, Assian: İskender Seferi, kitap VII)

Fakat babahanlık çağını kent medeniyetine doğru aşmış Grek toplumunda "amazon" (savaşçı kadınlar ordusu) inanılır şey sayılmadı. Nitekim, Skitler Kafkasları aştılar. "Medler yenildi ve Asya imparatorluğu Skitlere geçti." (H, 54)

Bütün Asya'ya sahip olan Skitler Mısır'a yöneldiler. Ama Filistin'delerken, Mısır kralı Prommitique önlerine çıktı. Hediyeler, ricalarla onları daha ileri gitmekten çevirdi. Bunun üzerine geri döndü. Suriye'de Ascalon'dan geçtiler. Oradan pek çok zarar vermeden çıktılar, yalnız bunlardan geride bırakılmış birkaç Uranic Venüs tapınağını çapul ettiler.

Ve o zaman medeniyetler Skitlerin "kadın gibi giyindiklerini" ve "kadın sesi" çıkardıklarını fark ettiler. Kadının askerleri tanrıça gibi güzel bir şey olamazdı. Öyleyse Skitli askerler neden böyle kadındırlar? Mutlaka, Venüsçe çarpıldıklarından tapınağı çapul edilmiş tanrıça onlara "bir kadın hastalığı" vermiştir. "Ondan geride kalan İskit askerleri kadın oluvermişlerdir! Herodot bu kolay medenilerin tariflerinden sonra, kendi sözünü çevirtecek başka olayı da almaktan geri kalmaz.

"Skit ülkesini gezen yabancılar bu haldekilere Skitlerin Enaree dediklerini görmüşlerdir." (H, 65)

Demek, Suriye'de Venüs tapınağını çapul etmeyen teşebbüsler, "gene" aynı tip kadın ve erkekler vardı!

Anahanlık böyleydi!

Tomris bir kadın-tanıdır. Ve bu Anahan yasalı topluluklarda en geriye saldırılır. Önündeki erkeklerden müteşekkil toplumlar sapır sapır dökülürlerken, onlar teslim olmaksızın ölmeğe göze alırlar.